

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေညာ

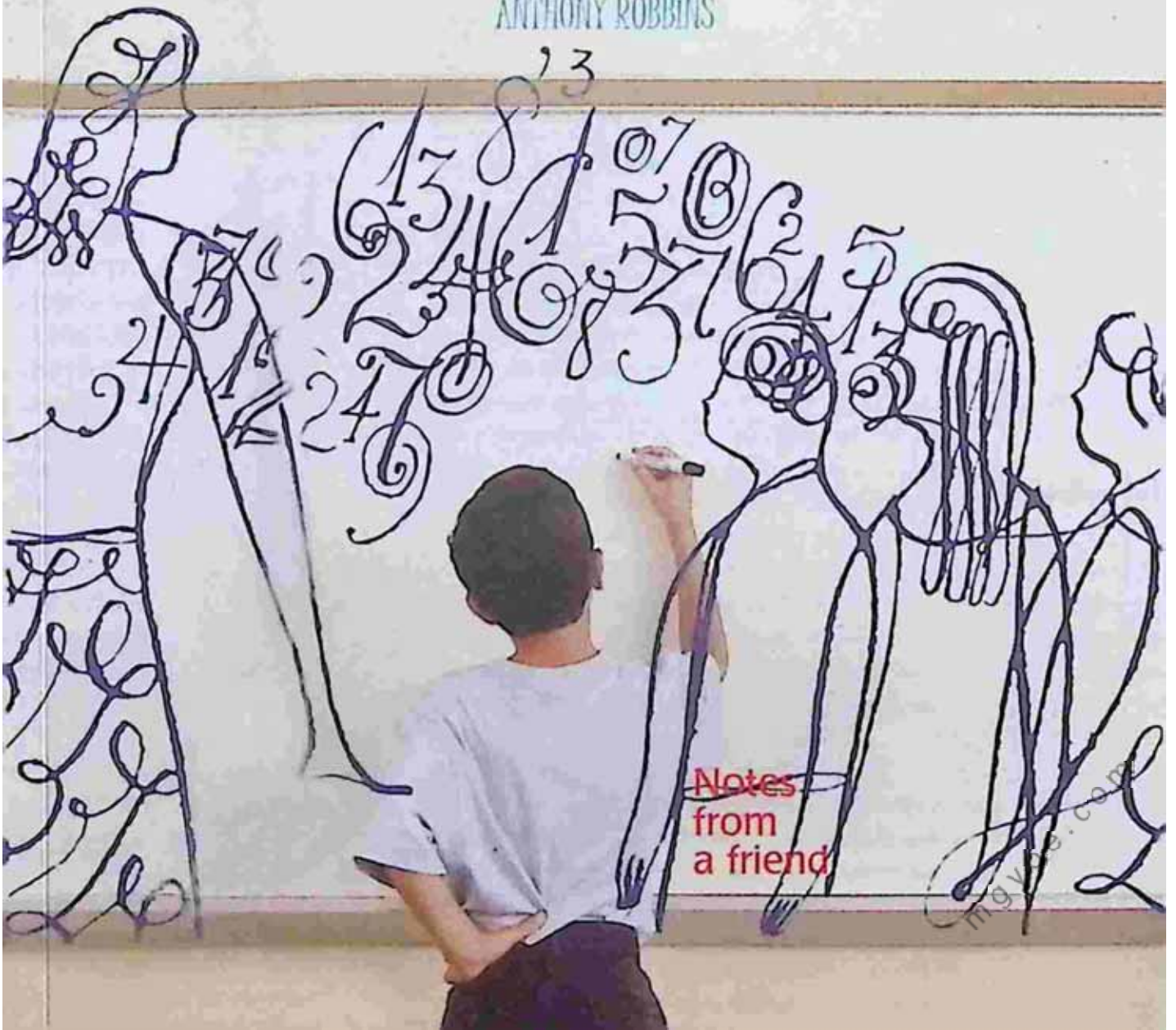
mgvooe.com

ငါသာလျှင် ငါ့ကံရဲ့အရှင်သခင် ငါသာလျှင် ငါ့စိတ်ရဲ့အကြီးအကဲ

မြင့်စိုးလှိုင်

A Quick and Simple Guide
to taking Change of your life

ANTHONY ROBBINS

Notes
from
a friend

mgvooe.com

mgyoe.com

ငါ့ဘာလျှင်
ငါ့ကံရဲ့အရှင်သခင်
ငါ့ဘာလျှင်
ငါ့စိတ်ရဲ့အကြီးအကဲ

Notes
from
a friend

A Quick and Simple Guide
to taking Change of your life

ANTHONY ROBBINS

MSH0009

1,700.00 KS

ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စဖြင့်
 ကိုယ့်ဘဝ၏
 ဘယ်အရာမဆို ဆောင်ယူဖို့
 ကိုယ့်ဘဝ၏
 ဘယ်အရာမဆို ပြောင်းလဲဖို့
 စိတ်စွမ်းရည်မြင့်တင်ရေးစာအုပ်

ဒေါ်ခင်အလှိုင် ဒေါ်အေးအေးအလှိုင် ဒေါ်ခင်အလှိုင် ဒေါ်မိမိအေးအေးကြို့ အေးအေး

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၄၉(၂၀၀၄/၁၀)နှင့်

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၉၅၁(၂၀၀၄/၁၁)တို့ဖြင့်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်းကို m.s.o ပြုလုပ်ပြီး ထုတ်ဝေသူ-ဦးစန်းဦး၊စိတ်ကူးချိုချို
 စာပေ၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကုန်နှင့် ပုံနှိပ်သူ- ဦးထွန်းထွန်းဦး၊
 အင်ကြင်းဦးပုံနှိပ်တိုက်၊ ကျွန်းတောလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ်
 စောင်ရေ- ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၅ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် တန်ဖိုး
 ၁၇၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

မာတိကာ

- နိဒါန်း	လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်ကြောင်း	၇
သင်ခန်းစာ(တစ်)	စုံးစုံးနစ်ပြီလို့ ခံစားနေရမယ်ဆိုရင်...	
	ဒါကို ပြောင်းလဲပစ်တဲ့နည်း	၁၉
သင်ခန်းစာ (နှစ်)	ရှုံးနိမ့်မှုတွေဆိုတာ မရှိပါဘူး	၂၉
သင်ခန်းစာ (သုံး)	တားဆီးပိတ်ပင်လို့မရ တစ်ဟုန်ထိုး	
	လုပ်မယ့်လူ အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့လူ	
	အဲဒီလူဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ	၃၃
သင်ခန်းစာ (လေး)	ကိုယ့်ယုံကြည်မှုတွေကို တည်ဆောက်	
	ပြီးရင်... လွှတ်တင်လိုက်	၄၉
သင်ခန်းစာ (ငါး)	ကိုယ်မြင်တာ ကိုယ်ရတာပဲ	၅၉
သင်ခန်းစာ (ခြောက်)	မေးခွန်းတွေဟာ အဖြေပါပဲ	၆၇
သင်ခန်းစာ (ခုနစ်)	ကြိုဆိုပါတယ်	
	ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံး ဖြစ်လာတဲ့...	
	စာဖတ်သူ	၇၉
သင်ခန်းစာ (ရှစ်)	အောင်မြင်မှုဆိုတဲ့ ဝေါဟာရ	၈၉
သင်ခန်းစာ (ကိုး)	စာဖတ်သူ 'နံရံနဲ့ကပ်ပြီး ညပ်နေသလား'	
	အလင်္ကာအသစ်တစ်ခုနဲ့အတူ ဖောက်ထွက်	
	လိုက်စမ်းပါ	၉၉

သင်ခန်းစာ (တစ်ဆယ့်)	အသင့်ပြင်... အားယူ... ဂိုး	
	ဂိုးပေါက်တွေကို ချိန်ဆတတ်ရင်	
	ကိုယ့်အနာဂတ်ကို တည်ဆောက်နိုင်တယ်	၁၀၅
သင်ခန်းစာ (တစ်ဆယ့်တစ်)	စိတ်ဓာတ်ပြုပြင်ရေး ဆယ်ရက်စခန်း	၁၂၁
-	စောင့်ရှောက်ကူညီရာ လောကကမ္ဘာကနေ ကြိုဆိုပါရစေ	၁၂၅
-	မူရင်းစာအုပ်ရေးသူ အယ်န်တိုနီ ရောဘင်းစ်နဲ့ပတ်သက်လို့	၁၂၉

နိဒါန်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ဇာတ်ကြောင်း

နှစ်တွေတော့ကြာပြီ။ ဘာသာရေးနေ့ကြီးရက်ကြီးတစ်ရက် မနက်ခင်းမှာ မိသားစု လေးတစ်စုဟာ စိတ်လေးလေးနဲ့ အိပ်ရာက နိုးလာကြတယ်။ နေ့သစ်ကို ကျေးဇူးတရားနဲ့ ဖြည့်တင်းဖို့ မျှော်ကြည့်ရမယ့်အစား၊ မရှိလို့ မပြည့်စုံလို့ဆိုတဲ့ အတွေးတွေကသာ သူတို့ကို ဖိစီးနေကြတယ်။ သူတို့ တတ်နိုင်သရွေ့ကတော့ ဘာသာရေး အထိမ်းအမှတ်ပွဲ လုပ်ရမယ့် အဲဒီနေ့အဖို့ ရှိစုမဲ့စု ထမင်းပွဲကလေး ပြင်ပြီး ခြစ်ခြုတ်စားကြရုံပဲ ရှိတာပေါ့။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ သူတို့အနေနဲ့ ဒေသခံ ကုသိုလ်ဖြစ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နဲ့သာ ကြိုတင်ဆက်သွယ်ထားမယ်ဆိုရင် အဆာပလာ စုံစုံလင်လင်နဲ့ ကြက်ဆင်တစ်ကောင်တော့ ရမှာသေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က မဆက်သွယ်ခဲ့ကြဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တခြားမိသားစု တွေနည်းတူ သူတို့လည်း မရှိပေမဲ့ အောက်ကျမခံကြဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရှိတာလေးနဲ့ပဲ ကိုယ်ဖြစ်အောင် လုပ်ကြမယ်ပေါ့လေ။

အခြေအနေက မပေးတော့၊ အဆင်မပြေတာတွေ လက်လျှော့စရာတွေ ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီကနေ ထိန်းလို့မတ်လို့မရတော့ဘဲ အဖေနဲ့အမေကြားမှာ စကားအပြောအဆိုတွေက ကြမ်းလာတယ်။ သားအကြီးဆုံးလုပ်သူများမှာ လည်း သူ အင်မတန်ချစ်တဲ့ အိမ်သားတွေ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများကြ၊ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြတာကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းပက်လက်နဲ့ အားကိုးရာမဲ့

ဖြစ်နေရှာတယ်။

အဲဒီတုန်းမှာ ကံတရားက ကြားဝင်ဖျန်ဖြေတယ်။ ဆိုင်းမဆင့်မဆင့် အိမ်တံခါးခေါက်သံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာတယ်။ အကြီးကောင်လေးက တံခါးထဖွင့်ပေးတော့ အဝတ်အစား ခပ်နွမ်းနွမ်းဝတ်ထားတဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် လူတစ်ယောက်က လှမ်းနှုတ်ဆက်တယ်။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးလို့ရွှင်လို့။ လက်ထဲမှာလည်း ဆွဲခြင်းတစ်လုံးဆွဲလို့။ ခြင်းထဲမှာ ကျေးဇူးတော်နေ့ အထိမ်းအမှတ် ကောင်းနိုးရာရာ စားစရာတွေက အပြည့်အမောက်။ ကြက်ဆင်တစ်ကောင် ဟင်းခတ်အဆာပလာတွေ၊ မုန့်တွေ၊ ကန်စွန်းဥတွေ၊ စည်သွတ်ဘူးတွေနဲ့ အထိမ်းအမှတ်ပွဲ တစ်ပွဲစာ အကုန်ပါတယ်။

အိမ်သားအားလုံး ကြက်သေ သေသွားတယ်။ တံခါးပေါက်မှာ ရပ်နေတဲ့ လူက “ဒီဥစ္စာတွေကို ခင်ဗျားတို့အတွက် လိုရမည်ရဆိုပြီး လူတစ်ယောက်က ပို့ခိုင်းလိုက်တာပါ။ ပြီးတော့ သူက ခင်ဗျားတို့အပေါ် စေတနာ မေတ္တာထားကြောင်း၊ ဂရုစိုက်ကြောင်းလည်း မှာလိုက်ပါတယ်” လို့ပြောတယ်။ ပထမတော့ အိမ်သားတွေရဲ့ အဖေလုပ်သူက ဆွဲခြင်းကို လက်သင့်မခံချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟိုလူက “ဒီမှာ ကျွန်တော်က ပစ္စည်းလိုက်ပို့ရတဲ့လူ သက်သက်ပါ” လို့ ပြုံးပြီးဆိုရင်း အကြီးကောင်လေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲခြင်းကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ နောက်ပြန်လှည့်ထွက်ရာက ပခုံးပေါ်ကျော်ပြီး လှမ်းပြောလိုက်သေးတယ်။ “ကျေးဇူးတော်နေ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဆင်နွှဲနိုင်ကြပါစေ” တဲ့။

အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာပဲ သားအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ သူငယ်လေးရဲ့ဘဝဟာ လည်း အပြီးတိုင် ပြောင်းလဲသွားတော့တာပဲ။ ခုလို ရိုးရိုးမှတ်မှတ် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတဲ့ အပြုအမူမျိုးနဲ့ ကြိုလိုက်ရတော့ မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ အဆုံး မရှိပါလား။ လူတွေဟာ သူစိမ်းတစ်ရံဆံကအစ တကယ့်ကို ကူညီဖေးမ တတ်ကြပါလားဆိုပြီး သူ သင်ခန်းစာရသွားတယ်။ ကျေးဇူးသိတတ်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုက သူ့ရင်ထဲမှာ နက်နက်နဲနဲ တိုးဝှေ့လှုပ်ရှားလာပြီး၊ သူလည်း တစ်နေ့ကျရင် တတ်နိုင်အောင်ကြိုးစားပြီး ဒီနည်းအတိုင်း လူတစ်ဖက်သားကို တုံ့ပြန်ပေးကမ်းမယ်လို့ သစ္စာပြုတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ် သား အရောက်မှာ သူ့ကတိသစ္စာကို သူစပြီး အကောင်အထည်ဖော်တယ်။

သူ့ရှာစာဖွေစာလေး မစို့မပို့နဲ့ စားစရာသောက်စရာတွေ ထွက်ဝယ်တယ်။ သူစားဖို့မဟုတ်ဘူး။ စားရာမဲ့သောက်ရာမဲ့ဖြစ်ပြီး၊ အရေးတကြီး လိုအပ်နေမှန်း သူသိထားတဲ့ မိသားစုနှစ်စုစားဖို့။ ဝယ်လည်းပြီးရော ပစ္စည်းပို့ရအောင် ကားမောင်းထွက်သွားတယ်။ သူဝတ်ထားတာက ဂျင်းဘောင်းဘီအဟောင်းနဲ့ တီရှပ်ကလေးတစ်ထည်။ သူ့ကိုယ်သူ ပစ္စည်းပို့တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်လို ပုံမျိုးနဲ့ လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ မပြုနိုင်မပြင်နိုင်လို့ ခနော်ခနဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ ပထမအိမ်ရှေ့အရောက်မှာ သူတွေ့လိုက်ရတာက တောင်အမေရိက တိုက်သူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။ ကြည့်ပုံက သူ့ကို သင်္ကာမကင်းသလိုလို။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ကလေးခြောက်ယောက်အမေ။ ယောက်ျားလုပ်တဲ့လူက မိသားစုကို ပစ်ပြေးသွားတာ ရက်ပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ မိသားစုတွေမှာ စားစရာ မရှိရှာကြဘူး။

လူငယ်က “အစ်မတို့အတွက် ပစ္စည်းပို့ခိုင်းလိုက်လို့ ကျွန်တော်လာတာ ပါ” ဆိုပြီး စကားလမ်းခင်းလိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် သူ့ကားရှိရာ ပြန်သွားပြီး စားစရာတွေ အလျှံပယ် ထည့်ထားတဲ့ အိတ်တွေ၊ ပုံးတွေသယ်ချလာတယ်။ ကြက်ဆင်က တစ်ကောင်၊ ဟင်းခတ်အဆာပလာမျိုးစုံ၊ မုန့်တွေ၊ ကန်စွန်းဥတွေ၊ စည်သွတ်ဘူးတွေလည်း ပါတာပေါ့။ အမျိုးသမီးရဲ့ မေးရိုးက အောက်ဘက်လျော့ကျသွားတယ်။ အိမ်ခန်းထဲ စားစရာတွေနဲ့ ဝင်လာတာလည်း တွေ့ရော၊ ကလေးတွေဆိုတာ ပျော်လွန်းလို့ စိစိကိုညံသွားတာပဲ။

ခပ်ရွယ်ရွယ် မိခင်ဖြစ်သူကလည်း အင်္ဂလိပ်စကားကို ဖြစ်ရုံလောက် ပြောတတ်တာဆိုတော့ သူငယ်လေးရဲ့ လက်မောင်းကို အားရပါးရဆုပ်ပြီး မျက်နှာနေရာအနှံ့ နမ်းလည်းနမ်း၊ ပါးစပ်ကလည်း “မင်းဟာ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်၊ မင်းဟာ ဘုရားသခင်ပေးတဲ့လက်ဆောင်” လို့ တတွတ်တွတ် ပြောရှာ တယ်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး” လို့ လူငယ်က ပြန်ပြောတယ်။ “ကျွန်တော်က ပစ္စည်းပို့ပေးရတဲ့လူပါ၊ ဒီပစ္စည်းတွေက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဆီက ပို့ပေးလိုက်တာ” ဆိုပြီး စာတိုကလေးတစ်စောင် အမျိုးသမီးလက်ထဲ

ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ စာထဲမှာပါတာက- ဒီစာဟာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ရေးလိုက်တာပါ။ မင်းနဲ့ မင်းမိသားစု စားသုံးသင့်တဲ့ ဒီကျေးဇူးတော်တွေကို ကျေးဇူးပြုပြီး လက်ခံပါ။ မင်းတို့အပေါ် မေတ္တာထားမှန်း သိနိုင်ကြပါစေ။ နောင်တစ်နေ့နေ့ မင်းတို့ဘက်က အလှည့်သင့်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီနည်းအတိုင်း သူတစ်ထူးကို လက်ဆောင်ပါးဖို့ တစ်ဆိတ်စာ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ။

လူငယ်လေးလည်း စားစရာသောက်စရာတွေ တစ်အိတ်ပြီး တစ်အိတ် သယ်သယ် ပို့ပေးတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားတာရော၊ ပျော်တာရော၊ ချစ်တာခင်တာ ရော အကုန်ပေါင်းပြီး လူတစ်ကိုယ်လုံး အဖျားတက်သလို တုန်နေတယ်။ သူပြန်ထွက်လာခဲ့ချိန်မှာတော့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး အဆက်အသွယ်လုပ်လိုက်ရပြီ။ တတ်အားသမျှ ထောက်ပံ့ကူညီလိုက်ရပြီဆိုတဲ့ အသိရဲ့ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် လူငယ်လေးမှာ မျက်ရည်တွေလည်လို့။ ကားကိုမောင်းအထွက်မှာ သူကူညီဖို့ အခွင့်ထူးကြုံခဲ့တဲ့ မိသားစု တစ်ခုလုံးရဲ့ ပြုံးနေတဲ့မျက်နှာတွေကို နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ငြော်... ငါ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းလည်း စက်ဝိုင်းတစ်ခုလို ဝိုင်းစက်သွားပါပကောလားလို့ သဘောပေါက်မိတယ်။ သူ ကလေးဘဝတုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ 'ဆိုးရွားလှတဲ့နေ့'တစ်နေ့ဟာ တကယ်တော့ ဘုရားသခင်လက် ဆောင်ပဲ။ ဒါကပဲ သူ့ကို လမ်းညွှန်သမှု ပြုခဲ့တယ်။ တတ်အားသမျှ ပံ့ပိုးကူညီ ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတဲ့ ဘဝထဲကနေ ရလာမယ့် စိတ်ချမ်းသာမှုဆီ ဦးတည် ညွှန်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီအဖြစ်သနစ် တစ်ခုတည်းနဲ့တင် သူ့မှာ ရှာပုံတော်စဖွင့် ခဲ့ရတာ ကနေ့ထက်တိုင်အောင် အဆက်မပြတ်ဘဲ။ သူနဲ့ သူ့မိသားစုဆီ ပို့သခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်ကို လက်ဆင့်ကမ်းပေးဖို့၊ ကိုယ့်အပေါ် မေတ္တာထားသူ တွေရှိတဲ့အကြောင်း၊ ဘယ်အရာမဆို လိပ်ပတ်လည်အောင်လုပ်နည်း အမြဲရှိတဲ့ အကြောင်း လူတွေကို နှိုးဆော်သတိပေးဖို့၊ ပြီးတော့ အတော်အသင့် သဘော ပေါက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား အားထုတ်တယ်ဆိုတဲ့ ရိုးရိုးလွယ်လွယ် ခြေလှမ်း တွေနဲ့ လှမ်းမယ်ဆိုရင် လောလောဆယ်ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဘယ်လိုအကဲစမ်းမှု မျိုးကိုမဆို အဖိုးတန် သင်ခန်းစာတွေအဖြစ် ပြောင်းပစ်လိုရတယ်။ ဒါ့အပြင် တစ်ကိုယ်ရေ ကြီးပွားတိုးတက်မှုနဲ့ ရေရှည်စိတ်ချမ်းသာမှုအတွက် အခွင့်အလမ်း တွေအဖြစ်လည်း ပြောင်းပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာတွေပေါ့။

ဒီလူငယ်လေးနဲ့ သူ့မိသားစုအကြောင်း၊ သူတို့ဘာတွေ လုပ်ကြကိုင် ကြတယ်ဆိုတာတင်မဟုတ်ဘဲ၊ သူတို့မှာ ဘယ်လိုခံစားချက်တွေရှိတယ်ဆို တာကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ဒီလောက်တောင် ကျွန်တော် သိနေရတာလဲလို့ မေးစရာရှိတယ်။ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလူငယ်ဆိုတာက ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေလို့ပဲ။

ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို ရေးရတဲ့အကြောင်းက ကိုယ့်အပေါ် ဂရုစိုက် မယ့်လူ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိတတ်တယ်ဆိုတာ သိစေချင်လို့ပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ တွေ့ကြုံဖြစ်ပျက်နေတာတွေက ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်အားငယ် စရာ၊ လက်မြောက်အရှုံးပေးချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဖြစ်နေပါစေ၊ ကိုယ့်အနေနဲ့ ဒါတွေကို တကယ်ပဲ ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း သိစေချင်တယ်။ ဘဝမှာ တစ်ခါက ကိုယ်မက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အိပ်မက်တွေကို တကယ်ဖြစ်လာအောင် လုပ်ယူလို့ရပါတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီစာဖတ် နေရင်း တန်းလန်း ခုချက်ချင်းဆိုသလို ကိုယ့်ကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ အစွမ်းအစကို အသာလေး ဖွင့်ထုတ်လိုက်ရုံပါပဲ။ အဲဒီကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဟာ မိနစ်ပိုင်း စက္ကန့် ပိုင်းအတွင်း ကိုယ့်ဘဝထဲက ဘယ်အရာကိုမဆို တကယ်ကို ပြောင်းလဲပစ်နိုင် တယ်။ ကိုယ်လုပ်ရမှာက အဲဒီအစွမ်းအစကို ကြိုးပြေလွှတ်လိုက်ဖို့ပဲ။

ကိုယ်လုပ်ရမှာက အဲဒီအစွမ်းအစကို ကြိုးဖြေလွတ်လိုက်ဖို့ပဲ

ဒီစကားကို ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနဲ့ ဒါလောက်တောင် ခိုင်ခိုင်မာမာ ပြောရတာလဲ။ ရှင်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲသွားအောင် အဲဒီအစွမ်းအစ ထုတ် သုံးခဲ့တာကိုး။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်တုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော် အတော့်ကို ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်။ စိတ်ညစ်ရတာလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ မျှော် လင့်ချက်ဆိုတာကတော့ ရေးရေးကလေးတောင် မမြင်ဘူး။ နေရတာက လူပျိုဆောင် အခန်းကျဉ်းကျဉ်း ဂျင်ဂလယ်ကလေးထဲမှာ။ လူက အထီးကျန် ဆန်ဆန်။ စိတ်လက်က မသာယာရတဲ့အထဲ ကိုယ်ခန္ဓာကျတော့ ၃၈ ပေါင် လောက် အလေးချိန် ပိုနေလိုက်သေးတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အနာဂတ် စီမံကိန်း ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမျှမရှိဘူး။ ဘဝက ငါ့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမယ့်လက်နဲ့လာပြီး ဖက်မှတော့၊ ငါကရော ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲလို့ ကျွန်တော် ခံစားမိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ငွေရေးကြေးရေးအရ အဆင်မပြေသလို၊ စိတ်ဓာတ်ရေးအရလည်း ချွတ်ခြုံကျနေခဲ့တယ်။ စုံးစုံးမြုပ်ပြီ၊ တွယ်ရာမဲ့ဖြစ်ပြီ၊ နာလန်မထူအောင် အဖြစ်ရှုံးပြီလို့ပဲ ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရတယ်။

ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက အဲဒီလိုဖြစ်နေရာကနေ တစ်နှစ် မပြည့်ခင် အတောအတွင်း အားလုံးကို ကျွန်တော် ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာပါပဲ။ ရက်ပေါင်း ၃၀ တောင် မရှိသေးဘူး။ ကျွန်တော် ပေါင် ၃၀ ကျသွားတယ်။ ကျသွားတယ်ဆိုတာက အစားအသောက် ဆင်ခြင်ရုံတစ်ခုတည်း ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်တော့်စိတ်နေစိတ်ထား အလေ့အထကြီးကိုပါ ပြောင်း လဲပစ်လိုက်လို့ပါ။ ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ရုပ်ပိုင်းအခြေအနေအရ အကောင်း ဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လေ့ကျင့်ယူတယ်။ အရေးဟဲ့ အကြောင်းဟဲ့ဆိုရင် လူမှာ ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိမှ ကျော်လွှားလို့ရတာမို့၊ အဲဒီလိုအပ်တဲ့ ယုံကြည်စိတ် ချမှု တိုးတက်လာအောင် ကျွန်တော်တည်ဆောက်ယူတယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်တော် အိပ်မက်မက်ခဲ့တဲ့ အောင်ပွဲတွေကို လက်ငင်းရလာတယ်။ ကျွန်တော့် လုပ်နည်း ကိုင်နည်းထဲမှာ သော့ချက်က လူတစ်ဖက်သားရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို အာရုံစိုက်ပြီး ကြည့်တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း “လူတွေရဲ့ ဘဝမှာ တန်ဖိုးရှိ မယ့်ဟာ တစ်ခုခုကို ငါ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖြည့်စွမ်းပေးရရင် ကောင်းမလဲ” ဆိုတဲ့

မေးခွန်းကိုပဲ တစ်ရံမလပ် မေးနေတတ်တယ်။ အဲဒီအတွေး စဉ်ကြီးထဲကနေ ကျွန်တော် ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ကြိုကြိုတင်တင် သဘောပေါက်ထားတာတစ်ခုက ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မပြုပြင် မပြောင်းလဲနိုင်ဘဲနဲ့ သူတစ်ပါးကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲအောင် အကူအညီ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။ ဘဝမှာ အခရာကျတာက ပေးစာကမ်းစာကို မှီနေရုံသက်သက် မဖြစ်ရဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း ပေးရမယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကောင်းသထက် ကောင်းလာအောင် လည်း လုပ်ဖို့လိုတယ်။ ဆထမ်းပိုးတိုးအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ဖြစ်စဉ်ကို ပြန်ကြည့် လိုက်တော့ ကျွန်တော့်စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေကသာ မိန်းမပျိုကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်သူ့ကို စွဲလမ်းတယ်၊ သူနဲ့ လက်ထပ်ပေါင်းသင်းတယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ခင်ပွန်းအဖြစ်တင်မက ဖခင်ဘဝပါ ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ဟာ လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ဘဝကနေ တစ်နှစ်မရှိတရှိအတွင်းမှာ သန်းချီပြီး ငွေဝင်တဲ့လူဖြစ်လာတယ်။ အခန်း ဂျင်ဂလယ်ကလေးထဲကနေ၊ ခုလက်ရှိ ရဲတိုက်ကြီးလို ဟည်းနေတဲ့အိမ်ပေါ် ရောက်လာတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်နဲ့ ကျွန်တော် ရပ်မပစ်လိုက်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ထူလို့ကူလို့ရပြီဆိုတာ သိလိုက်တာနဲ့ တစ်ချက်တည်း၊ အများသူ ငါကို ထူပေးကူပေးနိုင်မယ့် အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတွေရအောင်ရှာတယ်။ ကျွန်တော် စရာတာကတော့ အပြောင်းအလဲကို ဖန်တီးတဲ့နေရာမှာ လျှပ်ပြက် သလို အရှိန်အဟုန်နဲ့ စွမ်းဆောင်တတ်တဲ့ အတုယူထိုက်သူ စံပြုပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ အဲဒီ ထိပ်တန်းရောက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကိုတော့ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ အတော်ဆုံးဆရာဆိုလည်းဟုတ်၊ ကုထုံးပညာရှင်ဆိုလည်း ဟုတ်တဲ့ လူတွေလို့ ခေါ်ရမှာပဲ။ နို့ သူတို့က လူတွေရဲ့ပြဿနာတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေး တဲ့အခါ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်ဆိုသလို နှစ်တွေနဲ့ချီပြီး အချိန်ယူမနေရဘဲ လူချင်း တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်တွေ့ရုံနဲ့ ကိစ္စပြီးနိုင်တာကိုး။ ကျွန်တော်လည်း ရေမြှုပ်တုံး တစ်တုံးလို သင်နိုင်သမျှ အကုန်စုပ်မျိုသင်ယူပြီး၊ သူတို့ဆီက သင်လို့ရတာတွေ ကို လောလောလတ်လတ် ပြန်အသုံးချတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် နားလည် သဘောပေါက်မှုတွေ၊ မဟာဗျူဟာတွေ တသိကြီးဖြစ်လာအောင် ကျွန်တော် အားထုတ်တယ်။

အဲဒီကတည်းကစလို့ ဒီနည်းစနစ်တွေကို အကြောင်းပြုပြီး၊ ကျွန်တော် ထိတွေ့လုပ်ကိုင်လာခဲ့တာ၊ ကမ္ဘာနိုင်ငံပေါင်း လေးဆယ့်နှစ်နိုင်ငံက လူပေါင်း တစ်သန်းကျော်လောက် ရှိခဲ့ပါပြီ။ သူတို့ကို ကျွန်တော် ‘လက်နက်ကိရိယာတွေ’ တပ်ဆင်ပေးခဲ့တယ်။ သူတို့ဘဝကို အပြောင်းအလဲလုပ်ရာမှာ ကျွန်တော်က နည်းပြအဖြစ်နဲ့ ပံ့ပိုးပေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုအခွင့်ထူးကြုံလို့ တစ်ဖက်တစ်လက်ဝေမျှ ပြီး ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့တဲ့ လူတွေထဲမှာ အလုပ်ကြမ်းသမားကနေ မင်းမျိုးမင်းနွယ် မဟာဆီမဟာသွေးတွေအထဲ၊ နိုင်ငံ့ခေါင်းဆောင် သမ္မတကြီး တွေကနေ ကုမ္ပဏီခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ ဥက္ကဋ္ဌတွေအထိ အစုံပါတယ်။ ရုပ်ရှင် မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ၊ အားကစားသမားတွေ၊ အားကစားအသင်းတွေလည်း ပါတယ်။ သားသည်အမေတွေ၊ ဆရာဝန်တွေကအစ ကလေးသူငယ်တွေနဲ့ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့တွေအဆုံး မျိုးစုံပဲ။ ဒါ့အပြင် ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေ၊ တိပ်ခွေတွေ၊ ဆွေးနွေးပွဲတွေ၊ ရုပ်သံတင်ဆက်မှုတွေကနေတစ်ဆင့် ကျွန်တော်နဲ့ ထိတွေ့ခဲ့ ဖူးတာဆိုရင် လူပေါင်းဆယ်သန်းမက ရှိတော့မယ်။ ဘယ်ကိစ္စမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အဓိက ရည်မှန်းတာကတော့ လူတွေအနေနဲ့ သူတို့ဘဝ အရည် အသွေးကို ထိန်းသိမ်းတတ်ပြီး ချက်ချင်းလက်ငင်း တိုးပွားအောင်လုပ်တတ် ကိုင်တတ်ဖို့ ဝိုင်းကူတာပါပဲ။

ကျွန်တော် ခုပြောနေတာဟာ ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်အရာမဆို ပြောင်းလဲတဲ့နေရာမှာ အင်မတန်မြန်ဆန်တတ် တယ်ဆိုတာကို စာဖတ်သူ အားကျအထင်ကြီးစေချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အတွေးတွေ၊ ခံစားချက်တွေ၊ အမူအကျင့်တွေကို ဘာက ပုံသွင်းပေးလိုက်သလဲ ဆိုတာ တစ်ကြိမ်နားလည်သဘောပေါက်တာနဲ့ စိုက်လိုက်မတ်တတ် အသား ကျတာ၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးရှိတာ၊ အင်တိုက်အားတိုက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် တာတွေက တစ်ဆက်တည်း ကပ်ပါလာမှာပါ။ စာဖတ်သူ ဘာတွေကို အပြောင်းအလဲလုပ်ချင်တဲ့ အာသိသရှိနေသလဲ။ လုပ်ပါ။ ဒီစာအုပ်ရေးရင်း စာဖတ်သူအတွက် နည်းပြအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် စေတနာ့ဝန်ထမ်း လုပ်ပေးပါ့မယ်။

အပြုသဘော တွေးတတ်ရုံနဲ့ မလုံလောက်ဘူး

ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ အိပ်မက်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ပါ။ ဟုတ်တယ်နော်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကောင်းစားပဲ၊ ရှယ်ပဲလို့လည်း ယုံကြည်မှတ်ယူချင်ကြတယ်။ ဒါမှ ကျွန်တော်တို့ဘဝမှာ တစ်မူထူးခြားတာကို လုပ်နိုင်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိမ်သားတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ၊ တခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေအပေါ် အထူးနည်း၊ ရှယ်နည်းနဲ့ ထိတွေ့ဆက်ဆံနိုင်မယ်ပေါ့။ ဘဝရဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ကိုယ်တကယ်တမ်း လိုချင်တာ၊ ကိုယ်နဲ့တကယ်တမ်း ထိုက်တန်တာ ဘယ်ဟာဆိုတဲ့စိတ်ကူးတစ်ခု ပေါ်ခဲ့ကြစမြဲပါ။

ဒါပေမဲ့ လူအတော်များများက ဘဝရဲ့အားစမ်းစိန်ခေါ်မှုတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ အခါ သူတို့စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေကို မေ့သွားတတ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ရည်မှန်းချက်၊ တောင့်တချက်တွေကို ဘေးဖယ်ပစ်လိုက်ပြီး၊ ကိုယ့်အနာဂတ်ကို ကိုယ် ပုံဖော်နိုင်တဲ့ အစွမ်းအစရှိတာကိုလည်း မေ့သွားတတ်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ယုံကြည်စိတ်ချမှုရော၊ မျှော်လင့်ချက်ပါ အစပျောက်ကုန်တော့တာပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်အကြောင်း ပြောတဲ့နေရာမှာ၊ စာဖတ်သူကို ကျွန်တော်တို့လို အများသူငါကို သတိပေးနှိုးဆော်ချင်စိတ်နဲ့ ပြောတာပါ။ အဲဒါကတော့ ဘယ်အရာကိုမဆို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းအစက၊ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ အဲဒီအစွမ်းအစကို ကျွန်တော်တို့ လှုပ်နှိုးပြီး၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အိပ်မက်တွေ ပြန်အသက်ဝင်လာအောင် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒီကနေ့ကို စလုပ်လို့ရတယ်။ စာဖတ်သူအနေနဲ့ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်လာအောင် လုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီစာအုပ်က စာဖတ်သူအတွက် အသုံးလည်းတည့်၊ အသုံးရလည်းလွယ်တဲ့ လက်နက်ကိရိယာတွေ ပေးပါလိမ့်မယ်။

အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အတွေးဆိုတာ ကြီးကျယ်တဲ့ ခြေလှမ်းအစလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒီတော့ စာဖတ်သူအနေနဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို ပြောင်းလဲချင်စိတ်နဲ့ ချဉ်းကပ်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်လောက် ‘အမှားအယွင်းတွေ’ ဖြစ်နေလဲ ဆိုတာထက် ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနည်းတွေ ကိုသာ အာရုံစိုက်မိမှာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝကို ပြောင်းလဲဖို့ဆိုရင် အပြုသဘောဆောင်တဲ့ အတွေးတစ်ခုတည်းနဲ့တော့ မလုံလောက်သေးဘူး။ ကိုယ် အသက်ရှင်နေ

သမျှ ကာလပတ်လုံး နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ကိုယ်ဘယ်လိုတွေ့သလဲ။ ဘယ်လိုခံစား
သလဲ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်ဘာလုပ်သလဲဆိုတာတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ တစ်ဆင့်ပြီး
တစ်ဆင့်သွားတဲ့ အစီအမံတွေ၊ ဗျူဟာတွေ အသင့်အတင့်တော့ ကိုယ့်မှာရှိဖို့
လိုတယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဘဝမှာ ပြောင်းလဲပစ်ချင်တဲ့၊ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုး
အောင်လုပ်ချင်တဲ့ အရာတစ်ခုခုတော့ ရှိကြတာအမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့
လုပ်ချင် ကိုင်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ပြောင်းလဲမှုတွေအားလုံးနီးပါးလောက်ကလည်း
အမျိုးအစားခွဲလိုက်တော့ နှစ်ခုပဲရပြီး၊ အဲဒီအထဲက တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု
ဖြစ်နေတတ်တယ်။

ဖြစ်ပျက်နေတာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ခံစားပုံ နည်းလမ်း
ကို ပြောင်းချင်တာလား။ (ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချမှု
ပိုပြီးရှိလာချင်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေကနေ လွန်မြောက်ချင်တာ၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေရတဲ့ ဘဝကနေ ဖယ်ရှားပစ်ချင်တာ၊
ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေချင်တာ၊ အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့
စိတ်သက်သာရာ ရချင်တာ၊ အစရှိသဖြင့်ပါမယ်)

ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ပြုမူဆောင်ရွက်ပုံတွေ ကို ပြောင်းချင်တာ
လား။ (ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကွဲပြားအောင်လုပ်
ချင်တာပါမယ်။ ဆိုပါတော့ ဆေးလိပ်၊ အရက်ဖြတ်တာမျိုး၊ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့။
အိလေးဆွဲတတ်တဲ့ အကျင့်ပျောက်တာမျိုး) ဒီနေရာမှာ အကြီးအကျယ်
ပြဿနာဖြစ်နေတာက အဲဒီလို အပြောင်းအလဲမျိုးတွေကို လူတိုင်းကလုပ်ချင်
ပါတယ် ဆိုပေမဲ့ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာအောင် ဘယ်လိုဖော်
ထုတ်ရမယ်၊ ပေါ်ပေါက်လာရင်လည်း အရှည်တည်တံ့အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရ
မယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူကျတော့ လူနည်းစုကလေးလောက် ဖြစ်နေလေ့ရှိတာပဲ။

စာဖတ်သူအနေနဲ့ အပြုဘက်၊ အကောင်းဘက်ပြောင်းလဲအောင်လုပ်ဖို့
ဦးတည်မယ်ဆိုရင် တစ်သမတ်တည်းဖြစ်ရမယ့် အခြေခံပေါ်ကနေ လျှောက်လှမ်း
သွားနိုင်အောင် ဒီစာအုပ်နဲ့အတူ ကျွန်တော် အကူအညီပေးချင်ပါတယ်။
ဒီစာအုပ် သေးသေးလေးတစ်အုပ်တည်းနဲ့တော့၊ တစ်လောကလုံးနဲ့ချီပြီး ကျွန်တော်

အာမမခံဝံ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့လာမယ့် စာမျက်နှာတွေကို ဆက်လေ့လာပြီး အဲဒီအထဲက ရိုးရှင်းလွယ်ကူတဲ့ အဆင့်တချို့ကို အသုံးပြုမယ်ဆိုရင် စာဖတ်သူ အနေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝ အရည်အသွေးကို လုံးဝထိန်းချုပ်နိုင်သလို၊ အစပြုပြောင်းလဲ နိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး စာဖတ်သူအနေနဲ့ ကိုယ့်အိမ်သားတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အပေါင်းအသင်းတွေကို ဖေးမကူညီရာမှာလည်း၊ ဒီရိုးရိုးလွယ်လွယ် အဆင့်တွေကို လက်တွေ့အသုံးချသွား နိုင်မှာပါ။

စာဖတ်သူအတွက် ချက်ချင်းလက်ငင်း အလုပ်ဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုရင် တစ်ခုပဲလိုပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အပြောင်းအလဲဆိုတာ လုပ်ရင်ဖြစ်နိုင်တယ် ဆိုတာကို စပြီးယုံကြည်ဖို့ပဲ။ အတိတ်ဆိုတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး။ အတိတ်မှာ မလုပ်မဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဘယ်ကိစ္စမဆို ဒီကနေ့ ကိုယ်လုပ်မယ့်ဟာနဲ့ ဘာမျှမပတ်သက်ဘူး။ ခု ကိုယ်ဘာလုပ်သလဲ၊ အဲဒီလုပ်တဲ့ဟာကသာ ကိုယ့် ကံကြမ္မာကို ပုံဖော်ပေးမှာဖြစ်တယ်။

ခုအချိန်ကစပြီး စာဖတ်သူအနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လို့ သဘောထားရမယ်။ ဖြစ်လာသမျှနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မညှာ မတာ လက်လွတ်စပယ် မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒီလို လုပ်မယ့်အစား ဖြစ်လာတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြဿနာအပေါ် အာရုံမစိုက်ဘဲ ပြေလည်အောင်ဖြေရှင်းဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်ပါ။

ကိုင်း... စာဖတ်သူ ခရီးစဉ်စိတ်ရှိပြီလား။ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ စလိုက်ကြရအောင်။ ကျွန်တော်တို့ဘဝတွေကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်မှုကနေ စကြမယ်။ အကယ်၍ ခုအချိန် ကျွန်တော်တို့ ကြုံတွေ့နေတဲ့ အခြေအနေအရ...

* * *

သင်ခန်းစာ (တစ်)

စိုးစိုးနစ်ပြီလို့ခံစားနေရမယ်ဆိုရင်... ဒါကိုပြောင်းလဲပစ်တဲ့နည်း

ဘဝမှာ ကြုံတတ်ပါတယ်။ တကယ့်ကို ထိန်းလို့သိမ်းလို့ မလွယ်တဲ့အဖြစ်မျိုးတွေလေ။ ကိုယ်လုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက လုပ်ငန်းကျုလှလို့ ဝန်ထမ်းအင်အားလျှော့တဲ့အထဲ ကိုယ်ပါသွားတာမျိုး၊ အိမ်ထောင်ဖက်က ကိုယ့်ကို ပစ်သွားတာမျိုး၊ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် မကျန်းမမာ ဖြစ်လာတာမျိုး။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်နဲ့ အရင်းအချာထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဆုံးသွားတာမျိုး၊ ကိုယ်အမှီသဟဲပြုနေရတဲ့ အစီအစဉ်တစ်ခုကို ဆိုင်ရာက ဖြတ်တောက်လိုက်တာမျိုးတွေဆိုပါတော့။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးတွေနဲ့ ကြုံရတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး ဆောက်တည်ရာမဲ့သလို ခံစားရနိုင်တယ်။

အလုပ်တစ်ခုရအောင်၊ မိသားစုကို ပံ့ပိုးရအောင်၊ လက်တွဲဖော်တစ်ယောက်တွေ့အောင်၊ ဒါမှမဟုတ် အနည်းဆုံးတော့ စိတ်သက်သာရာရအောင် ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားအားထုတ်ကြည့်ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုမှ အဆင်မပြေဘူး။ တစ်နည်းနဲ့မဖြစ်ရင် တစ်နည်းပြောင်းကြည့်တယ်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်လုပ်တယ်။ ဘယ်လောက်လုပ်လုပ် ပန်းတိုင်နဲ့လွဲတုန်း၊ ဂိုးပေါက်ထဲမဝင်ဘဲ ဘေးချော်နေတုန်းဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ကြိုးစားရမှာ ကြောက်စိတ်ဝင်လာတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

ကျွန်တော်တို့အားလုံးက အနာမခံချင်ကြဘူးလေ။ ပြီးတော့၊ တစ်ခါရှုံးပြီးရင် ဘယ်သူမျှ ထပ်အရှုံးမခံချင်ဘူး။ ကိုယ့်ရှိသမျှအကုန်ပုံအော့ပြီး စိတ်ဆင်းရဲခံ ရမယ်ဆိုတာမျိုးတော့ ဘယ်သူမျှ မလိုလားဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ အတွေ့အကြုံတွေ အတော်လေးများလာပြီဆိုရင်၊ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်တို့က ဆက်မကြိုးစားတော့ဘဲ ရပ်ပစ်တတ်ကြတာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်လာတာက အလုပ်ဖြစ်မယ့်ဟာဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမျှမရှိဘူး ဆိုတာပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင် ကြိုးစားချင်စိတ်ကလေးတောင် မရှိတဲ့အဖြစ် ရောက်နေတယ်ဆိုပါတော့။ ဒါဆို စာဖတ်သူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို 'အားကိုးရာမဲ့ ပညာတတ်' ဘဝရောက်အောင် ပို့လိုက်တာပဲ။ ဟုတ်တယ်။ စာဖတ်သူက 'တစ်ခါသေဖူး ပျဉ်ဖိုးနားလည်'ဆိုသလို ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံ အရ ပညာတတ်နေပြီ။ သြော်... ငါတော့ 'အားကိုးရာမဲ့'ဖြစ်ပြီဆိုတဲ့ အသိနဲ့ လေ။

သတင်းကောင်းပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ စာဖတ်သူ မှားနေပြီ။ ကိုယ်ကသာ လုပ်မယ်ဆို ဖြစ်အောင်လုပ်လို့ရပါတယ်။ ကိုယ့်သဘောထားအမြင်တွေ၊ ကိုယ့်အပြုအမူတွေကိုသာ ပြောင်းပစ်စမ်းပါ။ ဘဝမှာ ဘယ်အရာကိုမဆို ဒီကနေ့ ပြောင်းလဲသွားအောင် စာဖတ်သူ လုပ်နိုင်ပါတယ်။

“I am not discourage, because every wrong attempt discarded is another step forward.”

THOMAS EDISON

“ကျွန်တော်ကတော့ စိတ်မပျက်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမှားတစ်ခု စမ်းလုပ်မိလို့ ဘေးဖယ်ပစ်လိုက်ရတိုင်း ရှေ့ကို ခြေတစ်လှမ်း ထပ်တိုး လိုက်ရလို့ပဲ”။

သောမတ်စ် အယ်ဒီဆင်

ကိုယ့်ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်ဖို့ လှမ်းထိုက်တဲ့ ပထမဦးဆုံးခြေလှမ်းဟာ ငါ ဘာမျှမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ငါ့အဖြစ်က အားကိုးရာမဲ့ဆိုတဲ့ အဲဒီအပျက်သဘော ဆောင်တဲ့ ယုံကြည်မှုကို ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ပဲ။ ဘယ်လိုဖယ်ရှားမတဲ့လဲ။ အလုပ်

တစ်ခုကို လုပ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး လူတွေ အကြောင်းပြတတ်ကြတဲ့အခါ မှာ အရင်တုန်းက သူတို့လုပ်ကြည့်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အလုပ်မဖြစ်လို့ပါဆိုတဲ့ ဆင်ခြေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်ကသုံးတောင် ငှေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်းကို သတိရစေချင်တယ်။ အဲဒါကတော့ မင်း အတိတ်ဟာ မင်းအနာဂတ်နဲ့ တန်းတူမဟုတ်ဘူးတဲ့။ အရေးကြီးတာက မနေ့က မဟုတ်ဘူး။ ခုလောလောဆယ် ကိုယ်ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာပဲ။ လူအတော် များများက အနာဂတ်ဆီသွားတဲ့နေရာမှာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ လမ်းညွှန်တဲ့ အနေနဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကြည့်ပြီး မောင်းဖို့ပြင်နေကြတယ်။ ဒါဆို တိုးမိ တိုက်မိကုန်မှာပေါ့။ အဲဒီလိုလုပ်မယ့်အစား ပိုပြီးခရီးတွင်အောင် ဒီကနေ့ ကိုယ်ဘာလုပ်နိုင်သလဲဆိုတာကိုသာ အာရုံစိုက်ပါ။

မဆုတ်မနစ်လုပ်မှ အကျိုးပေးတာ

လူအတော်များများက ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်။ “အောင်မြင်အောင် ကျုပ် ကြိုးစားလာတာ နည်းပေါင်းတစ်သန်းမကတော့ဘူး၊ တစ်နည်းမှ အပေါက် အလမ်း မတည့်ဘူးဗျာ”တဲ့။ နောက်တစ်ယောက်ကတော့ “ကျွန်တော် နည်းပေါင်း ထောင်သောင်းချီပြီး ကြိုးစားကြည့်ခဲ့ပါတယ်”တဲ့။ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ အပြောင်း အလဲလုပ်ဖို့ကျတော့ သူတို့ကြိုးစားတဲ့နည်းလမ်းက ရာဂဏန်း၊ ဒါဇင်ဂဏန်း တောင် မရှိဘူး။ လူများစုဆို အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်ဖို့ ရှစ်နည်း၊ ကိုးနည်း၊ ဆယ်နည်းလောက် လုပ်ကြည့်ပြီး အလုပ်မဖြစ်ဘူးဆိုတာနဲ့ တစ်ခါတည်း လက်လျှော့လိုက်ကြတာပဲ။

အောင်မြင်ရေးသော့ချက်က ကိုယ့်အတွက် ဘယ်ဟာအရေးအကြီးဆုံးလဲ ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်၊ ပြီးရင် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် အင်တိုက်အားတိုက် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမယ်။ လုပ်နေတုန်းမှာ သိပ်ပြီး အဆင်ချောပုံမရတဲ့တိုင်အောင် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်။

ကျွန်တော် ဥပမာတစ်ခု ပေးပါ့မယ်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်းဒါးစ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်းဒါးစ်ဟာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို အောင်မြင်မှုရခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုအောင်

မြင်ရအောင် မွေးကတည်းက ချမ်းသာလာလို့လား၊ သူ့မိဘတွေက သူ့ဌေး
 တွေမို့လား၊ မိဘက သူ့ကို ဟားဗတ်လို ထိပ်တန်းတက္ကသိုလ်ရောက်အောင်
 ပို့ပေးလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီလောက်အောင်မြင်ကြီးပွားတယ်ဆိုမှတော့ စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းကို ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းကတည်းက လုပ်လာခဲ့လို့လားလို့ မေးစရာရှိ
 တယ်။ မဟုတ်ပါဘူးလို့ပဲ ဖြေရလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်းဒါးစ်ဟာ
 သူ့အသက် ၆၅ နှစ် ရောက်တဲ့အထိ သူ့အိပ်မက်ကို အကောင်အထည်မဖော်
 ဖြစ်ခဲ့သေးဘူး။ ဒါဖြင့် အဆုံးတစ်နေ့ သူ့လုပ်ဖြစ်ကိုင်ဖြစ်သွားအောင် ဘာကတွန်း
 ပို့လိုက်တာလဲ။ အဲဒီတုန်းက သူ့လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မရှိဘူး။
 လူကလည်း အဖော်အလှော်မရှိ တစ်ယောက်တည်းရယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း
 လူမှုဖူလုံရေး ထောက်ပံ့ကြေးအဖြစ် ၁၀၅ ဒေါ်လာတန် ချက်လက်မှတ်ကလေး
 တစ်စောင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လက်ထဲရောက်လာတော့ သူ့အတော့်ကို
 စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက လူတွေကို အပြစ်တင်
 လား၊ လွှတ်တော်ဆီလှမ်းပြီး မကျေနပ်ကြောင်း စာရေးလား ဘာလားမလုပ်ဘဲ
 သူ့ကိုယ်သူ စပြီး မေးခွန်းထုတ်တယ်။ “တခြားလူတွေအတွက် တန်ဖိုးရှိမယ့်
 ဟာဖြစ်အောင် ငါ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ၊ ငါ့ဘက်က ဘာပြန်ပေးရင်
 ကောင်းမလဲ” ဆိုပြီး သူတစ်ပါးအတွက် တန်ဖိုးရှိမယ့်ဟာ သူ့မှာဘာရှိသလဲ
 ဆိုတာကိုပဲ သူ စတွေးတော့တယ်။

ပထမဦးဆုံး ပေါ်လာတဲ့ သူ့အဖြေက “အင်း... ငါ့မှာ ဟောဒီကြက်သား
 ဟင်းချက်နည်းတော့ရှိတယ်၊ ဒါဆို လူတွေ ကြိုက်ကြမှာပဲ၊ ငါ့ကြက်သားဟင်း
 ချက်နည်းကို စားသောက်ဆိုင်တွေ လိုက်ရောင်းရရင် ဘယ်နှယ်နေမလဲ၊ ဒီလို
 လိုက်ရောင်းရင် ငါ ငွေလေးဘာလေး ရမလား” အဲဒီနောက် ချက်ချင်းဆိုသလို
 တွေးမိပြန်တယ်။ “ဟာ... ဒါမဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဟင်းချက်နည်း လျှောက်ရောင်း
 လို့ကတော့ အိမ်လခတောင် ပေးနိုင်လောက်အောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး” ဒီလို
 တွေးမိပြီးတဲ့နောက် သူ့မှာ စိတ်ကူးသစ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ “သူတို့ကို
 ဟင်းချက်နည်းသက်သက်တင် ရောင်းတာမဟုတ်ဘဲ၊ ကြက်သားဟင်းကောင်း
 ကောင်း ဘယ်လိုချက်ရတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ချက်ပြပေးမယ်
 ဆိုရင်ရော ဘယ်နှယ်နေမလဲ၊ ကြက်သားဟင်းက ကောင်းလွန်းလို့ သူတို့

ရောင်းရေးဝယ်တာ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာတယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်မလဲ၊ ဆိုင်မှာ လူတွေကျလာမယ်၊ ကြက်သားဟင်းကလည်း လက်မလည်အောင် ရောင်းရမယ် ဆိုရင်၊ အင်း... သူတို့အနေနဲ့ ငါ့ကို အရောင်းတက်လာတဲ့အပေါ်ကနေ ခိုင်နှုန်းနဲ့ ပေးမယ်ဆို ပေးနိုင်တာပေါ့”

လူအတော်များများမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စိတ်ကူးတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်းဒါးစ်က သူများနဲ့မတူဘူး။ သူက ကြီးကြီးကျယ် ကျယ် လုပ်ရမယ့်အလုပ်တွေကို စိတ်ကူးရုံ စိတ်ကူးကြည့်တတ်တဲ့ လူစားမဟုတ် ဘူး။ အဲဒီအလုပ်တွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဆောင်ရွက်တဲ့အထဲ တစ်ပါတည်းဖြစ်အောင် ထည့်ပစ်တဲ့လူ။ ဆိုင်တကာဆိုင်လျှောက်ပြီး တံခါးတွေခေါက်လို့ ဆိုင်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ချင်းကို သူ့ဇာတ်လမ်း ပြောတော့တာပဲ။ “ကျုပ်မှာ ကြက်သား ဟင်း ချက်နည်းကောင်း တစ်ခုရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီချက်နည်းသုံးရင် ခင်ဗျားဆိုင် ဒီထက်ရောင်းအား ပိုကောင်းလာမယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ရောင်းအားတက် လာတဲ့အခါ ကျုပ်အတွက် ခိုင်နှုန်းလေးဘာလေး ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ ကောင်းတာ ပေါ့ဗျာ”

ဒီလိုပြောလိုက်တော့ လူအတော်များများက သူ့ကိုရှေ့ထားပြီး ဟားတိုက် ရယ်ကြတယ်။ “ဒီမယ်... အဘိုးကြီး၊ သွားစမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက စားဖိုမှူး ဝတ်စုံဖြူကြီး ဘာလုပ်ဖို့ ဝတ်ထားရတာလဲ”လို့ ပြောတဲ့လူက မရှား။ ဒီတော့ ဗိုလ်မှူးကြီးဆင်းဒါးစ် လက်လျှော့သွားရောတဲ့လား။ လုံးဝမလျှော့ဘူး။ သူ့မှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ အောင်မြင်မှု သော့ချက်တစ်ခုရှိတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ကိုယ်ရေ အစွမ်းအစ လို့ခေါ်ချင်တယ်။ တစ်ကိုယ်ရေ အစွမ်းအစဆိုတာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တဲ့နေရာမှာ မဆုတ်မနစ် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိတာကို ခေါ်တယ်။ တစ်ခုခု လုပ်လိုက်ကိုင်လိုက်တိုင်း အဲဒီအထဲကနေ ကိုယ့်အတွက် ပညာရတယ်။ ဒါဆို နောက်တစ်ခါလုပ်ရင် ဒီထက်ကောင်းအောင် လုပ်တဲ့နည်းလည်း တွေ့တာပဲ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်းဒါးစ်ကလည်း ဘယ်နေမလဲ။ သူ့တစ်ကိုယ်ရေ အစွမ်းအစကို ထုတ်သုံးခဲ့တာပေါ့။ သူ့စိတ်ကူးကို ပယ်ချလိုက်တဲ့ နောက်ဆုံး စားသောက်ဆိုင်က အထွက်မှာ စိတ်ထဲ မကျေမချမ်းဖြစ်ရမယ့်အစား၊ နောက်စား သောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရောက်ရင် သူ့စိတ်ကူးကို ဒီထက် ပိုထိရောက်အောင်

ဘယ်လိုပြောပြီး ဒီထက်ပိုကောင်းတဲ့ အဖြေရအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆိုတာ ကိုသာ ချက်ချင်းအာရုံစိုက်တော့တာပဲ။

သူလိုချင်တဲ့ အဖြေမရခင် အတောအတွင်း ဗိုလ်မှူးကြီးဆင်းဒါးစ် တစ်ယောက် ဟင့်အင်းလို့ ဘယ်နှခါ အငြင်းခဲခဲ့ရတယ်မှတ်သလဲ။ သူ့အတွက် ပထမဦးဆုံး ဟုတ်ကဲ့တစ်ခွန်း မကြားရခင် အကြိမ်ပေါင်း ၁၀၀၉ ကြိမ်တိတိ သူ အငြင်းပယ်ခဲခဲ့ရတယ်။ ချုံးချုံးကျနေတဲ့ သူ့ကားဟောင်းတစ်စီးနဲ့ အမေရိကန် တစ်ပြည်လုံး ပြိုင်စင်အောင် နှစ်နှစ်လုံးလုံး လျှောက်သွားခဲ့ရတယ်။ တွန့်ကြေ နေတဲ့ ဝတ်စုံအဖြူတစ်စုံနဲ့ ကားနောက်ခန်းထဲအိပ်ရင်း၊ မိုးလင်းတာနဲ့ ဘယ်လူ သစ်တစ်ယောက်ကို သူ့စိတ်ကူးအကြောင်း ပြောပြရပါ့မလဲဆိုပြီး နိုးလာတယ်။ စားတဲ့အခါမှာလည်း ဝယ်မယ့်လူရှိရင် ပြမယ်ဆိုပြီး ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ နမူနာဟင်းတစ်မယ်တည်းကိုပဲ တစ်ဖဲတစ်ကိုက်နဲ့ ပြီးလိုက်ရတယ်။ ဟင့်အင်း ပေါင်း ၁၀၀၉ ကြိမ်နဲ့ နှစ်နှစ်လုံးလုံး ဟင့်အင်းအပြောခံနိုင်တဲ့လူ၊ ဒီကြားထဲက ရှေ့ဆက်တိုးနိုင်တဲ့လူ ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိမလဲ။ အင်မတန်ကို နည်းပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ဗိုလ်မှူးကြီး ဆင်းဒါးစ်လိုလူက တစ်ယောက် တည်းပဲရှိတာပေါ့။ ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် လူများစုက ဟင့်အင်းပေါင်း အခါတစ်ထောင်၊ အခါတစ်ရာ မပြောနဲ့၊ အခါနှစ်ဆယ်လောက်ကိုတောင် ကျော်နိုင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မကျော်ခါမှနေရော၊ တစ်ခါတလေ အဲဒီအခါ နှစ်ဆယ်လောက်နဲ့လည်း အောင်မြင်ချင် အောင်မြင်သွားနိုင်သေးတယ်။

သမိုင်းမှာ အအောင်မြင်ဆုံးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက ဘယ်သူ့ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် စိတ်ကူးချည်မျှင်ချင်းကတော့ ဒီအတိုင်း တစ်မျိုးတစ်စားတည်း ဖြစ်တာ တွေ့ရမှာပါ။ သူတို့က အငြင်းပယ်ခဲ လူစားမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဟင့်အင်းဆိုတဲ့စကားကို သူတို့ လက်သင့်မခံဘူး။ သူတို့အမြင်၊ သူတို့အောင် မြင်မှု ပန်းတိုင်ကို လက်တွေ့ဖြစ်လာအောင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ ဘယ်အရာရဲ့ အတားအဆီးကိုမျှ မခံဘူး။ ကမ္ဘာကျော် ကာတွန်းပညာရှင်ကြီး ဝေါဒစွနေ တစ်ယောက် သူ့ရဲ့ ‘ကမ္ဘာပျော်စရာအကောင်းဆုံးနယ်မြေ’ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးအိပ် မက်ကို ဖန်တီးဖို့ ငွေကြေးစိုက်ထုတ်မလုပ်နိုင်ခင် အရင်းအနှီးရှာတုန်းက အကြိမ်ပေါင်း ၃၀၂ ကြိမ်တိုင်တိုင် အငြင်းခဲခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းရော ကြားဖူး

သလား။ ငွေထုတ်ချေးမယ့် ဘဏ်တွေက ဒီလူ ရူးနေပြီလို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ မရူးဘူး။ သူက အမြော်အမြင်ရှိတဲ့လူ။ ဒါထက်ပိုပြီး အရေးကြီး တဲ့အချက်က အဲဒီ သူ့အမြော်အမြင်ကို လက်တွေ့ဖြစ်လာအောင် အကောင် အထည်ဖော်ဖို့ သူက အခိုင်အမာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားတဲ့လူ ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီကနေ့ဆို လူတွေ သန်းချီပြီး ‘ဒစ္စနေနယ်မြေ’ဆိုတဲ့ ပျော်စရာကမ္ဘာလေးတစ်ခုဆီ သွားလို့လာလို့ ပျော်လို့ပါးလို့ ဖြစ်နေကြပြီ။ ဘယ်ပျော်စရာကမ္ဘာနဲ့မှ မတူတဲ့ ကမ္ဘာလေးတစ်ခု၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အစပျိုးတည်ဆောက် ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာတစ်ခုပေါ့။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းဂျင်ဂလယ်ကလေးနဲ့ နေခဲ့ရတုန်းက ရေချိုးကန်ထဲ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေထည့် ဆေးကြောတိုက်ချွတ်ပြီဆိုရင် ဒီလိုအဖြစ်သနစ် ဇာတ်ကြောင်းမျိုးတွေကို အမြဲတမ်း ပြန်ပြောင်းသတိရနေတတ်တယ်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း အမြဲနှိုးဆော်တယ်။ ဘယ်ပြဿနာ အခက်အခဲမျှ အမြဲတမ်း တည်မနေဘူး။ ဘယ်ပြဿနာ အခက်အခဲကမျှ ငါ့ဘဝတစ်ခု လုံးကို ထိခိုက်ပျက်ပြားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ခုတွေ့နေရတဲ့ ပြဿနာဆို တာလည်း ငါသာ အင်နဲ့အားနဲ့ အကောင်းမြင်သဘော၊ အပြုသဘောနဲ့ အဆက်မပြတ် အားထုတ်လှုပ်ရှားမယ်ဆိုရင် ကျော်လွှားလွန်မြောက်နိုင်ရ မှာပဲ။ ပြီးတော့၊ ကျွန်တော် အမြဲတွေးနေမိတာက “ခုလောလောဆယ်မှာ ငါ့အနေအထားက ဆိုးတယ်လို့ ထင်ရပေမဲ့၊ ကျေးဇူးတင်စရာ ကောင်းတာလေး တွေလည်း နည်းတော့မနည်းပါဘူး။ အနည်းဆုံး ငါ့မှာ မိတ်ဆွေကောင်း နှစ်ယောက်တော့ရှိတယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ငါ့မှာ အာရုံနဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခုမျှ မချွတ်ယွင်းဘူး။ အကောင်းပကတိရှိတာက တစ်ချက်၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့မှာ အသက်ရှူစရာ လေကောင်းလေသန့် ရနေတာကတစ်ချက်”။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကျွန်တော် မပြတ်နှိုးဆော်နေတာက ကိုယ်လိုချင် တောင့်တတဲ့ဟာအပေါ် အာရုံစိုက်ဖို့၊ ပြီးတော့ ပြဿနာ အခက်အခဲတွေကိုချည်း ကြည့်မနေဘဲ ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းနည်းတွေအပေါ်သာ အာရုံစိုက်ဖို့။ အဲဒီနောက် ဘယ် ပြဿနာ အခက်အခဲကမျှ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို ထိခိုက်ပျက်ပြားအောင် မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော် အမှတ်ထင်ထင် ရှိခဲ့တယ်။ ဒီအသိက

ခုထိကို ရှိနေတာပါ။

ဒီတော့ ငါ့မှာ ငွေရေးကြေးရေး အခက်အခဲတွေ၊ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အလိုမပြည့်မှုတွေ ရှိနေတဲ့အတွက် ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးတော့ ကတိမ်းကပါး ဖြစ်ပါပြီလို့ ဆက်ယုံကြည်နေစရာ မလိုဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော် စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချလိုက်တယ်။ ငါ့မှာ အမှားအယွင်း ဘာတစ်ခုမျှမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါဟာ 'ကြားကာလ'ထဲ ရောက်နေတာသာ ဖြစ်တယ်လို့လည်း စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက် တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော် စိုက်ခဲ့တဲ့ မျိုးစေ့တွေကို အပင်ပေါက်လာအောင် ဆက်ပြီး ပြုစုပျိုးထောင်ချင်သပဆိုရင် လုပ်သင့်တာ တွေ မှန်မှန်ဆက်လုပ်ပေးနေရမယ်။ ဒါမှ လက်ရှိ ကျွန်တော့်ဘဝ ဆောင်းရာသီ ကနေ နွေဦးပေါက်လာတဲ့အထိ လုပ်လိုက်နိုင်ရင် အကျိုးမဲ့ အားထုတ်လုပ် ကိုင်နေတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ နှစ်ကာလတွေရဲ့ အသီးအပွင့်တွေကို အဲဒီအချိန်မှာ ခူးဆွတ်ရိတ်သိမ်းနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ပြတ်သားနေတာ တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အဲဒါက လုပ်တော့ဖြင့် ကိုယ်လုပ်နေကျ ကိစ္စတွေကိုချည်း ထပ်တလဲလဲ တစ်သဝေမတိမ်းလုပ်မယ်၊ ပြီးတော့မှ မထူးခြားနားတဲ့ အကျိုးရလဒ်ကို မျှော်ကိုးမယ်ဆိုရင် ဒါ အင်မတန် ရူးသွပ်တာပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အသစ်အဆန်းတစ်ခုခု လုပ်ကိုလုပ်ကြည့်ရမယ်။ ပြီးရင် ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ အဖြေတွေရတဲ့အထိ တစိုက်မတ်မတ် ဆက်လုပ် နေမှာပဲပေါ့။

စာဖတ်သူကို ကျွန်တော် ပါးချင်တဲ့ သတင်းစကားက ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လေးပါ။ စိတ်ထဲနှလုံးထဲကနေ တွက်ဆကြည့်ရင် မှန်မှန်းလည်းသိသာပါတယ်။ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ဆီ အရောက်လှမ်းတဲ့နေရာမှာ ပြုလွယ်ပြင်လွယ် သဘောထားလည်းရှိမယ်၊ ပကတိ မဆုတ်မနစ်တဲ့စိတ်နဲ့ အင်တိုက်အားတိုက် တစိုက်မတ်မတ်လည်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင် အဆုံးမှာ ကိုယ်လိုချင် တောင့်တတဲ့ဟာကို ရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဖြေရှင်းမှုမပါတဲ့ သဘောထားမျိုးကိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က လုံးဝစွန့်လွှတ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် အသေးအမွှားကိစ္စ ကလေးတွေပဲဖြစ်စေဦးတော့ ကိုယ့်အနေနဲ့ လုပ်မယ်ဆို ဒီကနေ့ ထလုပ်လို့ရတဲ့ လုပ်စရာ ကိုင်စရာတွေအပေါ် ချက်ချင်းလက်ငင်း အာရုံစိုက်မှဖြစ်မယ်။

ဒါကို လက်ခံနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ လက်ခံတယ်ဆိုပေမဲ့ အကြံ
ကောင်းညာဏ်ကောင်း ပေးတိုင်းလည်း လူအတော်များများက လိုက်လုပ်လေ့မရှိ
ကြဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲလို့မေးရင် အဖြေကတော့ မအောင်မြင်မှာ၊
ရှုံးနိမ့်မှာကြောက်လို့ မလုပ်ကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှုံးနိမ့်မှုဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့
ကျွန်တော် လေ့လာဖော်ထုတ်လို့ရတဲ့ ထူးခြားတာတစ်ခုက...

* * *

mgyc.com

mgyc.com

သင်ခန်းစာ (နှစ်)

ရုံးနိမ့်မှုတွေဆိုတာ မရှိပါဘူး

ခုအချိန်ဟာ စာဖတ်သူအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချရမယ့်အချိန်ပဲ။ ခုအချိန်ကစပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကတိပေးလိုက်ပါ။ နောက်ကို စိတ်ဓာတ်ကျတာတို့၊ အရုံးပေးတာတို့ဆိုတဲ့ ခံစားမှုမျိုးတွေကြားမှာ မွေ့လျော်ပျော်ပိုက်မနေတော့ပါဘူးလို့။ ဒါဟာ ကိုယ်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ စိန်ခေါ်အားစမ်းမှုတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ လက်တွေ့မဆန်၊ သဘာဝမကျတဲ့ အဓိပ္ပာယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဆိုလိုတာက ရှင်းတယ်။ ခုအချိန်မှာ စိတ်ဓာတ်ကျတာနဲ့ အရုံးပေးအညံ့ခံချင်တဲ့စိတ် ခံစားမှုတွေဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကို အပြောင်းအလဲဖြစ်စေမယ့် လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို လုပ်လို့မရအောင် တားဆီးပိတ်ပင်တတ်မှန်း ကိုယ်သိပြီလို့ ဆိုလိုတာပဲ။ ခုလောလောဆယ်မှာ အကြောင်းကိစ္စတွေက ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိသေးပုံ ပေါ်နေတယ်ပဲထားဦး၊ ဒါတွေကို ဖြစ်အောင် ငါပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ထဲက ယုံကြည်နေရမယ်။ တွေ့မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ ပြဿနာအခက်အခဲတွေ၊ စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ၊ အဆင်မပြေတာတွေ ရှိကြတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နှောင့်နှေးတုံ့ဆိုင်းနေတဲ့ ကိစ္စတွေအပေါ် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ဆက်ဆံသလဲ၊ အဲဒီဆက်ဆံပုံနည်းလမ်းက တခြားကိုယ်လုပ်တာ ကိုင်တာ တစ်ခုခုထက် ကိုယ့်ဘဝကို ပုံဖော်တဲ့နေရာမှာ ပိုပြီးအရာရောက်တယ်။

အဲဒီ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံ အခြေခံမူနဲ့ပတ်သက်လို့ စာဖတ်သူကို အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ သာဓကတစ်ခု ကျွန်တော် တင်ပြချင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာတုန်းက လူငယ်လေးတစ်ယောက်ဟာ နာမည်ကျော် ဂီတသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်လို့ ကျောင်းကနေထွက်ပြီး လမ်းမပေါ်ရောက် လာခဲ့တယ်။ အထက်တန်းကျောင်းက ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ထွက်လာပြီး၊ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိသေးသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အလုပ်အကိုင်ရဖို့ဆိုတာ အတော်လေးခက်ခဲပါတယ်။ အဲဒီသူငယ်ဟာ မြို့ပေါ်နေရာအနှံ့က ဧည့်ခံ ဖျော်ဖြေရေးပါတဲ့ ခပ်ညှဲညှဲ အရက်ဆိုင်တချို့မှာ စန္ဒရားလေးတီးလိုက်၊ သီချင်းလေး ဆိုလိုက်နဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်ပြီးလုပ်တော့ လုပ်ရှာပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဧည့်ခံ ဖျော်ဖြေတဲ့လူတွေက မူးရူးနေကြတာဆိုတော့ သူတီးတာ၊ ဆိုတာကို ခံစားဖို့ မဆိုထားနဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ သူရှိနေမှန်းတောင် သတိမထားမိကြဘူး။ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လောက် မချင်မရဲဖြစ်နေမယ်၊ အရှက်ရနေမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားသာကြည့်ပါ။ သူ စိတ်ဓာတ်ကျသွားတယ်။ အကြီးအကျယ်လည်း ယူကျုံးမရဖြစ်တယ်။ သူ့ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှ မရှိဘူး။ အိပ်တော့ ဆိုင်ကြမ်းပြင် အခင်းပေါ် ဖြစ် သလို အိပ်ရတယ်။ ဟန်မပျက် သူဆက်နေနိုင်တဲ့အကြောင်းက တစ်ခုတည်းရှိ တယ်။ အဲဒါကတော့ သူ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့စိတ် ကြောင့်ပဲ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ မိုးအောက်မြေပြင်မှာ အလှဆုံးလို့ သူ အောက်မေ့ တယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့တော့ အဲဒီမိန်းကလေးလည်း သူ့ကို စွန့်ခွာသွားပြန် ရော။ ဒီအခါမှာ သူ့ဘဝတော့ လမ်းဆုံးပြီလို့ မှတ်ယူပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာယံမြောက် အားမထုတ်ရသေးခင် သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံပြုပြီး တစ်ခုခု အထောက်အကူဖြစ်လို့ ဖြစ်ငြား အစစ်ဆေးခံကြည့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အဲဒီဆေးရုံအရောက်မှာ သူ့ဘဝ ပြောင်းလဲသွားတော့တာပဲ။ ဆေးရုံက ကုသပေးလိုက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဆိုးဆိုးရွားရွားအဖြစ်တွေမြင်ပြီး အကြောက်ကြီးကြောက်သွားလို့။ ဒီတော့မှ သူ့မှာ တကယ့်ပြဿနာစစ်စစ်ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမျှမရှိမှန်း သူ သဘောပေါက် လာတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး သူ့ကိုယ်သူ နောက်ကို ဒီလိုအဖြစ်မျိုးမရောက်

စေရဘူးလို့လည်း အာမဘန္တေခံလိုက်တယ်။ အလုပ်ကို တတ်နိုင်သလောက် သူ ကြိုးစားလုပ်မယ်။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ လုပ်ရမလဲ။ ကြာချင်သလောက် ကြာပစေ၊ အဆုံးတစ်နေ့ အောင်မြင်တဲ့ ဂီတသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရမယ်။ သူ့ကိုယ်သူ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့လည်း ယုံကြည်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေ ရလောက်အောင် ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘယ်စိတ်အရာကိစ္စမျှ မထိုက်တန်ဘူး၊ ဘဝဆိုတာ အမြဲတမ်း နေသင့်နေထိုက်တဲ့အရာသာဖြစ်တယ်။ နေရတုန်းအခိုက်မှာ ကျေးဇူး ပြုတတ်တဲ့အရာ တစ်ခုခုကတော့ ရှိစမြဲပဲ။

ဒီအတိုင်း သူ ခံယူကျင့်သုံးတယ်။ ပထမတော့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ပေါ်မလာသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးမှာ ဖြစ်လာတော့တာပဲ။ ဖြစ်လာလို့လည်း ဒီကနေ့ဆို သူ့ဂီတကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေကြပြီလေ။ သူ့နာမည်က... ဘီလီဂျိုဝဲလ်...တဲ့။

စာဖတ်သူတို့၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အမြဲတစေ သတိရနေဖို့ လိုအပ် တာတစ်ခုက ဘုရားသခင်ရဲ့ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ငြင်းပယ်မှုတွေမဟုတ်ဘူး ဆိုတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ရှုံးနိမ့်မှုတွေဆိုတာ မရှိဘူး။ တစ်ခုခုကို ကိုယ်က ကြိုးစားလုပ်ကြည့်ပါရက်နဲ့ အလုပ်မဖြစ်ဘူးဆိုပါ တော့။ မဖြစ်ပေမဲ့ အဲဒီမဖြစ်တဲ့အထဲကနေ ကိုယ့်အတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခု တော့ရတယ်။ ဒါက နောင် အနာဂတ်မှာ ကိုယ့်အတွက် ပိုပြီးထိရောက်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ အထောက်အကူဖြစ်လာပြီး၊ နောက်ဆို မလွဲတမ်း အောင်မြင်ထွန်း ပေါက်သွားမှာပဲ။

ကျွန်တော့်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အထောက်အကူပြုလာတဲ့ ဆိုရိုးစကား တစ်ခွန်းရှိတယ်။

အောင်မြင်မှုဆိုတာ အဆုံးအဖြတ်ကောင်းရဲ့ရလဒ်ဖြစ်တယ်။ အဆုံး အဖြတ်ကောင်းဆိုတာက အတွေ့အကြုံရဲ့ ရလဒ်ဖြစ်တယ်။ အတွေ့ အကြုံဆိုတာကလည်း ညံ့ဖျင်းမှားယွင်းတဲ့ အဆုံးအဖြတ်ရဲ့ ရလဒ် ဖြစ်လေ့ရှိတယ်... တဲ့။

ဒါကို စွဲမြဲထားပါ။ ကျွန်တော်တို့ကသာ မကောင်းကောင်းအောင် အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်ကိုင်နေမယ်ဆိုရင်၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ‘အမှားအယွင်းတွေ’

ထဲကနေ သင်ခန်းစာယူပြီး အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုင်း...
 ဒီတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ဖြစ်အောင် ပို့ပေးမယ့် အကြောင်း
 တရားက ဘာလဲဆိုတာ ကြည့်ကြရအောင်...

* * *

သင်ခန်းစာ (သုံး)

တားဆီးပိတ်ပင်လိုမရ တစ်ဟုန်ထိုးလုပ်မယ့်လူ အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့လူ အဲဒီလူဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲ

စာဖတ်သူရဲ့ဘဝထဲက ဘယ်အစိတ်အပိုင်းကိုမဆို ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းအစ ဆိုတာ ရှိတဲ့အကြောင်း ဒီစာအုပ်ကလေးထဲမှာ တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော် ပြောလာခဲ့ပါတယ်။ ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် အဲဒီအစွမ်းအစက ဘယ်မှာလဲ။ သူနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်ကြမလဲ။ ရလဒ်အသစ်တွေ ထွက်ပေါ်လာစေ ချင်ရင် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုအသစ်တွေ လုပ်မှဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သိထားကြပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ရမှာက လုပ် ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုအားလုံးရဲ့ မွေးသဖခင် ကျေးဇူးရှင်ဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်တယ် ဆိုတာပါပဲ။ ဆုံးဖြတ်ချက်ရဲ့ စွမ်းအားဟာ ပြောင်းလဲမှုရဲ့စွမ်းအားပဲ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်တို့ဘဝရဲ့ အဖြစ်သနစ်တွေအပေါ် ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ အမြဲတစေ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပေမဲ့ အဲဒီအဖြစ်သနစ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ တွေးတောတာ၊ ယုံကြည်တာ၊ ခံစားတာ၊ လုပ်ကိုင်တာတွေမှာ ဘာဆုံးဖြတ်မလဲဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ထိန်းချုပ်နိုင်တာ လင်ရှားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့တွေ ရှင်သန်

နိုးကြားနေတုန်း အခိုက်အတန့်မှာ ရွေးချယ်မှု အခင်းအကျင်းသစ်၊ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်မှု အခင်းအကျင်းသစ်၊ အကျိုးရလဒ် အခင်းအကျင်းသစ်တွေ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပေါ်ပေါက်လာနေတာဟာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က သိလျက်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ်၊ မသိဘဲနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ချလိုက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကလေးတစ်ခု နှစ်ခုကြောင့် ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို သတိပြုရမယ်။ ကျွန်တော်တို့အများစုက ကိုယ့်မှာ စိတ်တိုင်း ကျ ရွေးချယ်နိုင်တဲ့ အဲဒီအစွမ်းအစ ရှိတာကို မေ့မေ့နေတတ်ကြတယ်။ အဆုံး မတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးတာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘဝအခြေအနေတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကနေ့ ကိုယ် ဘယ်လိုနေရတယ်ဆိုတာဟာ ကိုယ်ဘယ်သူနဲ့ အချိန် ပေးပေါင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလဲ၊ ဘယ်ပညာကို သင်မယ်၊ မသင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် ခဲ့သလဲ၊ ဘာကိုယုံကြည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလဲ၊ လက်လျှော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်သလား၊ နောက်မဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သလား၊ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သလား၊ သားသမီး ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်သလား၊ ဘယ်ဟာစားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာ၊ ဆေးလိပ်သောက် မယ် အရက်သောက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာ၊ ငါဘယ်လိုလူ ဖြစ်ရမယ်၊ ငါ ဘာလုပ်တတ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တာတွေရဲ့ ရလဒ်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီဆုံးဖြတ် ချက်တွေကပဲ ကိုယ့်ဘဝကို ဧကန်မှချ ထိန်းချုပ်လမ်းညွှန်ပါတယ်။ တကယ်လို့ သာ ကျွန်တော်တို့တွေ ဟန်မဆောင်တမ်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပြောင်းလဲချင်စိတ် ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာကိုအလေးပေးချင်သလဲ၊ ရှေ့လျှောက်ဘာလုပ် ချင်သလဲ ဆိုတာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အသစ်တွေ မချမဖြစ် ချမှတ်ရပါလိမ့်မယ်... ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ဘာကို ကျွန်တော်တို့ အခိုင်အမာ သန့်ရှင်းချမလဲ ဆိုတာလည်းပါတယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက် ဆိုတဲ့စကားလုံးကို ကျွန်တော်သုံးတဲ့နေရာမှာ လက်တွေ့ ကျပြီး အသိစိတ်နဲ့ယှဉ်တဲ့ ရွေးချယ်မှုကို ဆိုလိုပါတယ်။ လူအတော်များများက ပြောကြတယ်။ “အေးလေ... ကိုယ်လည်း စိတ်လျှော့တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးသားပါ” ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ဒါပေမဲ့ ဒီစကားက အတော်ယေဘုယျဆန်တယ်။ ပြတ်ပြတ်သားသား သိပ်မရှိဘူး။ သူတို့က ကိုယ်ဦးစားပေးဖြစ်ချင်တာကို

ပြောဖြစ်ရုံပြောတာ။ တစ်နည်းပြောမယ်ဆိုရင် “ကိုယ်နည်းနည်းပိုပိန်သွားရင် ကောင်းမှာ”လို့ ပြောချင်တာပါ။ တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုတာ ကိုယ်လုပ်မယ်လို့ အခိုင်အမာသန္နိဋ္ဌာန်ချထားတာကလွဲရင် တခြားဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိတဲ့ဟာ ဘာကိုမဆို သံယောဇဉ်ဖြတ်နိုင်တဲ့အချိန်၊ နောက်ကြောင်းကို တစ်ချက်မျှ ပြန်လှည့်မကြည့်တဲ့အချိန်၊ လက်လျှော့အရုံးပေးတဲ့ဟာဆို ဘာတစ်ခုမျှ အဝင်မခံ၊ ထည့်တောင်မတွက်တော့တဲ့ အချိန်မျိုးမှာမှ ချမှတ်လို့ရတာဖြစ်တယ်။

လက်တွေ့ကျတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ရဲ့ အစွမ်းအစအကြောင်း နားလည် သဘောပေါက်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ အင်မတန်ထင်ရှားတဲ့ ဥပမာတစ်ခု တင်ပြပါ ရစေ။ ကိုယ်တစ်ကြိမ် ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ဟာဆို ဘယ်တော့မှ လက်မလျှော့တတ် တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အကြောင်းပါ။ သူ့နာမည်က ဆိုအိချိုရို ဟွန်ဒါ... တဲ့။ ဟွန်ဒါကော်ပိုရေးရှင်းကို တည်ထောင်သူ၊ ဟွန်ဒါ မော်တော်ကားတွေနဲ့ မော် တော်ဆိုင်ကယ်တွေ ထုတ်လုပ်တဲ့သူပေါ့။ မစ္စတာဟွန်ဒါဟာ သူလျှောက်တဲ့ လမ်းမှာ ကြေကွဲစရာတို့၊ ပြဿနာအခက်အခဲတို့၊ စိန်ခေါ်အားစမ်းတာတို့၊ မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဆိုသလို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ အချိုးအကွေ့ အလှည့်အပြောင်းတို့ ဝင်လာတာမျိုးကို ခွင့်ပြုတဲ့လူမဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ သူသွားရာလမ်းမှာ အကြီးမားဆုံး အတားအဆီးတချို့ကို တွေ့ရတဲ့တိုင်အောင် ပန်းတိုင်ဆီ သူ အရောက်ပြေးနေတဲ့ တန်းကျော်အပြေးပြိုင်ပွဲထဲက ကျော်လွှားသွားရမယ့် တန်းတွေလောက်သာ ဖြစ်တယ်လို့ မြင်တတ်အောင် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့လူ။

၁၉၃၈ ခုနှစ်တုန်းကဆို မစ္စတာ ဟွန်ဒါဟာ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ စာသင်သား တစ်ယောက်ပါ။ သူ့မှာ ပစ္စတင်ရင်းလို့ခေါ်တဲ့ ကွင်းကို ပုံစံထုတ်ချင်တဲ့စိတ်ကူး အိပ်မက်တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါ လုပ်ကြည့်လို့ဖြစ်ရင် တိုယိုတာကော်ပိုရေး ရှင်းကို ရောင်းမယ်လို့ သူစိတ်ကူးထားတယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မနက်ဘက်ကျောင်း သွား၊ ညညဆို တစ်ညလုံး ပုံစံထုတ်တဲ့အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ် အပင်ပန်းခံ လုပ်တယ်။ ရှိစုမဲ့စု ပိုက်ဆံကလေးကို သူ့စီမံကိန်းထဲ ခြစ်ခြွတ်ထည့်တယ်။ ဒါလည်း အလုပ်က မပြီးပြတ်သေးဘူး။ နောက်ပိတ်ဆုံး အလုပ်ဆက်လို့ရအောင် ဆိုပြီး သူ့ဇနီးသည်ရဲ့ လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေ ပေါင်ရ နှံ့ရတဲ့အထိ ဖြစ် လာတယ်။

နှစ်တွေနဲ့ချီပြီး အားထုတ်လာလိုက်တာ၊ အဆုံးမတော့ သူ ပစ္စတင်ရင်း ပုံစံထုတ်လို့ရသွားတယ်။ တိုယိုတာကတော့ ဝယ်မှာပဲလို့ သူ သေချာပေါက် တွက်တယ်။ ဒါနဲ့ ပစ္စည်းယူသွားပြီးပြတော့၊ ဟိုလူတွေက ငြင်းလွှတ်လိုက် တယ်။ သူ ကျောင်းပြန်အရောက်မှာ သူ့ဆရာတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေက ဒီလောက်မဟုတ်တမ်းတရားနိုင်တဲ့ စက်ကိရိယာမျိုးကို သူမို့ရှာရှာဖွေဖွေ ပုံစံ ထုတ်တတ်တယ်။ အတော်ကြောင်တဲ့ကောင်ပဲဆိုပြီး ဝိုင်းပြောကြ ဆိုကြလို့ ကောင်းကောင်းကြီး အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်။

သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘူးလားဆို ဖြစ်တာပေါ့။ ကုန်းကောက် စရာ မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လားလို့မေး၊ ဟုတ်ကဲ့ မရှိတော့ပါဘူးလို့ ဖြေရမှာပဲ။ ဒါဖြင့် သူ ဒီကိစ္စကို လက်လျှော့လိုက်ရောလား။ လုံးဝ မလျှော့ဘူး။

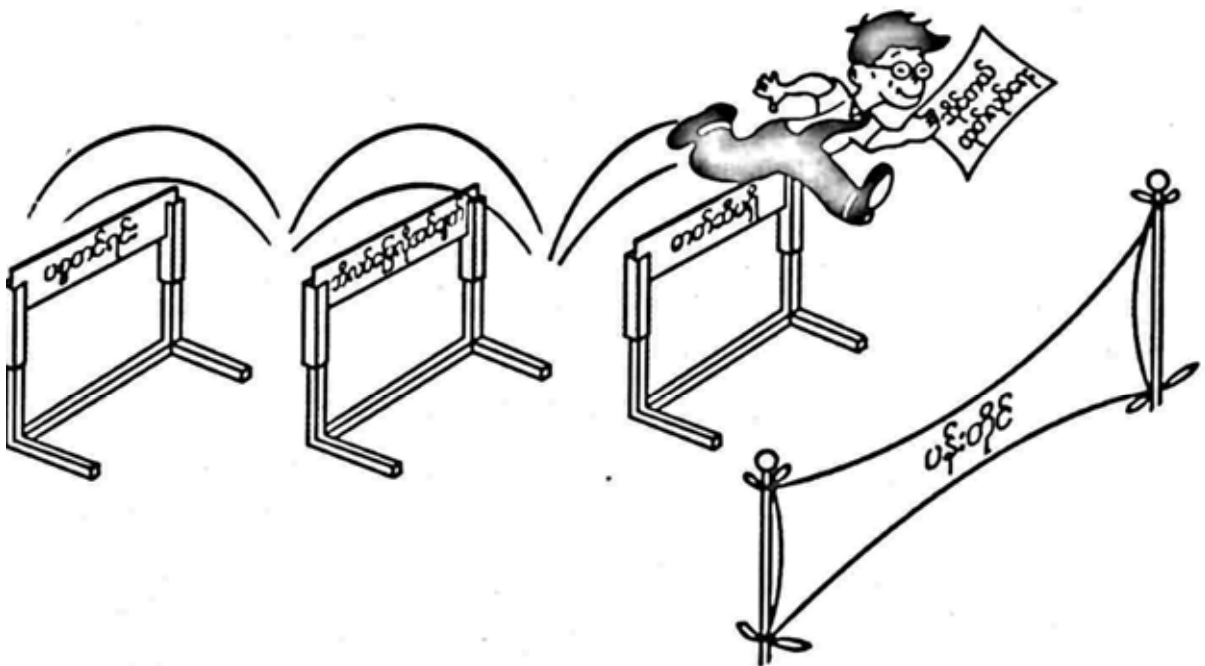
မလျှော့တဲ့အပြင် နောက်ထပ် နှစ်နှစ်လုံးလုံးဆက်ပြီး ပစ္စတင်ရင်းကို ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် လုပ်တဲ့နည်းလမ်းရှာတယ်။ သူ့မှာ အောင်မြင် မှုအတွက် သော့ချက်ကျတဲ့ ပုံသေနည်းရှိတယ်။

- ၁။ သူဖြစ်ချင်တဲ့ဟာကို ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတယ်။
- ၂။ သူ ထထကြွကြွ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တယ်။
- ၃။ ကိုယ်လုပ်နေတာ အလုပ်ဖြစ် မဖြစ် သူ သတိထားကြည့်တယ်၊ အလုပ်မဖြစ်တာ တွေတဲ့အခါ-
- ၄။ သူ့လုပ်ကိုင်ပုံ နည်းစနစ်ကို ပြောင်း ပြောင်းပြီးလုပ်တယ်။ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေနဲ့ သူ ထိတွေ့လုပ်ကိုင်ပုံနည်းလမ်းက ပြုလွယ်ပြင်လွယ် ရှိတယ်။

ဒါနဲ့၊ နောက်နှစ်နှစ်လည်းပြည့်ရော၊ သူ ထုတ်တဲ့ပုံစံလည်း အချောကိုင် လို့ပြီးသွားတော့တာပဲ။ တိုယိုတာကလည်း သူ့ပစ္စည်းကို တကယ့်ကို ဝယ်လိုက် ပါရောလား။

မစ္စတာ ဟွန်ဒါတစ်ယောက် သူ့ပစ္စတင် အလုပ်ရုံဆောက်ဖို့ မရှိမဖြစ် လိုအပ်လာတာက ဘိလပ်မြေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျပန်အစိုးရက ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ထဲဝင်မလို့ မောင်းတင်နေတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ဘာတစ်ခုမျှအဆင်မပြေ ဘူး။ လာပြန်ပြီတစ်ခါ။ ဒီတစ်ချိလည်း သူ့အိပ်မက်က အဟောသိကံ ဖြစ်ရ ဦးမယ်နဲ့တူရဲ့။ လုံးဝမဖြစ်ဘူးဗျို့။ အဲဒီအလုပ်ရုံကို ဆောက်ဖြစ်အောင်ဆောက်

မယ်လို့ သူက ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ လက်လျှော့တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်တုန်းကမှ ထည့်
မစဉ်းစားတတ်သူပီပီ။ သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့စုပြီး တခြားဘယ်
နည်းနဲ့ လုပ်ရင် အင်တေဖြစ်မလဲဆိုတာ နေ့ရောညပါ နည်းလမ်းရှာလိုက်တာ
ခုနစ်ရက် တစ်ပတ် နှစ်ပတ်ကြာတော့ တွေ့ပါလေရော။ ဒီလိုနဲ့ အလုပ်ရုံဆောက်
လို့ ပြီးသွားပြီ။ အဆုံးမှာ ပစ္စတင်ရင်းတွေ ထုတ်နိုင်လာတယ်။

မစ္စတာဟွန်ဒါက သူ့သွားရာလမ်းမှာ
အကြီးမားဆုံး အတားအဆီးတချို့ကို တွေ့ရတဲ့တိုင်အောင်
ပန်းတိုင်ဆီ သူ အရောက်ပြေးနေတဲ့ တန်းကျော်အပြေးပြိုင်ပွဲထဲက
ကျော်လွှားသွားရမယ့် တန်းတွေလောက်သာဖြစ်တယ်လို့မြင်ဖို့
စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားတဲ့လူ

ဒါပေမဲ့ နေဦး ရှိသေးတယ်

ဇာတ်လမ်းက ဒါနဲ့မပြီးသေးဘူး။ စစ်အတွင်းမှာ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုက ဗုံးလာကြတဲ့အထဲ သူ့အလုပ်ရုံပါသွားလို့၊ အတော်ထိခိုက်ပျက်စီးသွားတယ်။ ဒီအခါမှာလည်း ကုန်ပါပြီဆိုပြီး လက်လျှော့အရုံးပေးစိတ် ဝင်ရမယ့်အစား၊ သူက သူ့အလုပ်သမားတွေကို လူစုခိုင်းပြီး ခုလိုပြောတယ်။ “လုပ်ကြဟေ့၊ ခပ်မြန်မြန်၊ အပြင်ထွက်ပြီး အဲဒီလေယာဉ်ပျံတွေကို လိုက်ကြည့်ကြစမ်း၊ သူတို့တွေ လေယာဉ်ဆီထည့်တဲ့ ပုန်းခွဲအလွတ်တွေကို မိုးပေါ်ကနေ အောက်လွင့်ပစ်ကြမှာပဲ။ အဲဒါ ဘယ်နေရာကျသလဲဆိုတာ တို့သိထားဖို့လိုတယ်၊ ပြီးရင် ဒီပုံးခွဲတွေကို ရအောင်လိုက်ကောက်ကြမယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ တို့လုပ်ငန်းအတွက် အဲဒီပုန်းခွဲတွေမှာ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်းတွေပါတယ်ကွ” တဲ့။ ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ဂျပန်နိုင်ငံ ဘယ်နေရာမှာမှ ရှာလို့မရနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ။ ဘဝက ဘာပဲပေးလာလား၊ မစ္စတာ ဟွန်ဒါလိုလူက ရတဲ့ဟာကို ဖြစ်အောင်သုံးဖို့ နည်းလမ်းရှာတတ်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ငလျင်ကြီးလှုပ်လို့ သူ့အလုပ်ရုံ ပြားပြားဝပ်သွားတော့မှပဲ သူ့ပစ္စည်းလုပ်ငန်းကို တိုယိုတာကုမ္ပဏီလက်ထဲ မရောင်းမဖြစ် ချရောင်းလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က နောက်ထပ် တံခါးတစ်ပေါက် မဖွင့်ဘဲနဲ့ တစ်ပေါက်ကို ပိတ်ပစ်ရိုးမရှိပါဘူး။ ဒီတော့၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ နိုးနိုးကြားကြားရှိပြီး မြင်အောင်ကြည့်တတ်ဖို့ပဲလိုတယ်။ ဘဝက ကျွန်တော်တို့ဆီ ဘာအခွင့်အရေးသစ်တွေ ဆောင်ကြဉ်းပေးလာဦးမလဲ ဆိုတာကိုလေ...။

စစ်ကြီးပြီးသွားချိန်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံဟာ အဘက်ဘက်က ကစဉ့်ကရဲဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ အားကိုးအားထားပြုစရာ အရင်းအမြစ်တွေ ပြတ်လပ်ရှားပါးပြီး ဓာတ်ဆီကို ခွဲတမ်းချသုံးရတယ်။ တချို့နေရာတွေမှာဆို ခွဲတမ်းဝေးလို့၊ မူးလို့တောင် ရှူစရာမရှိတဲ့အဖြစ် ဆိုက်နေတယ်။ မစ္စတာ ဟွန်ဒါမှာလည်း အိမ်သားတွေ စားရေးသောက်ရေးအတွက် ဈေးထွက်ဝယ်ချင်တာတောင် ကားမောင်းစရာ ဓာတ်ဆီက လုံလောက်အောင် ရှာလို့မရဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဓာတ်ဆီမလုံလောက်လို့ဆိုပြီး ဘာတတ်နိုင်ဦးမှာလဲလို့ လက်မှိုင်းချချင်တဲ့ စိတ်မမွေးဘဲ သူက ဆုံးဖြတ်ချက်အသစ်တစ်ခု ချလိုက်တယ်။ သူ ဆုံးဖြတ်တာက ဘဝမှာ ဒီအရည်အသွေးမျိုးနဲ့တော့ ဟုတ်တိပတ်

တိ အထိုင်ချ မနေနိုင်ဘူးဆိုတာပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အင်မတန်အင်အားကြီးတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုမေးတယ်။ “ငါ့မိသားစုကို တခြားဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ ရှာကျွေးမလဲ၊ ငါ သွားချင်တဲ့နေရာရောက်အောင် လောလောဆယ် ငါ့မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းကို ဘယ်လိုအသုံးချရင်ရမလဲ”။ သူ့မှာ မော်တာအသေးကလေးတစ်လုံးရှိတာ သူ သတိပြုမိတယ်။ မော်တာရဲ့အရွယ်နဲ့ အမျိုးအစားက သမားရိုးကျ မြက်ခင်း ဖြတ်တဲ့စက်မှာ တပ်သုံးဖို့လုပ်ထားတာ။ အဲဒီမော်တာကို သူ့စက်ဘီးမှာ တပ်သုံးကြည့်မယ်လို့ သူ စိတ်ကူးရတယ်။ ဒီလို စိတ်ကူးမိတဲ့ အခိုက်အတန့် မှာပဲ ပထမဦးဆုံး မော်တာတပ်ထားတဲ့ ဘိုင်စကယ်ကို ဖန်တီးဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီဆိုင်ကယ်ကို ဈေးသွားဈေးပြန် သူစီးတယ်။ ဘာကြာလို့လဲ။ သူ့သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေက သူတို့ဖို့လည်း လုပ်ပေးပါဦးလို့ တောင်းဆိုလာ ကြတယ်။ ရှေ့လျှောက် တယ်မကြာလိုက်ဘူး။ သူလုပ်တဲ့ ‘မော်တော်ဆိုင် ကယ်တွေ’ဆိုတာ အားကြီးပဲ၊ သိပ်များလာတော့ မော်တာတွေ မလုံမလောက် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ မော်တာထုတ်တဲ့ အလုပ်ရုံထောင်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်ရပြန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး။ ဂျပန်နိုင်ငံကလည်း ရစရာမရှိအောင် ချွတ်ခြိုကျနေတာ။ သူ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

“It is in your moments of decision that your destiny is shaped.”

Anthony Robbins

“ကိုယ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်မှာပဲ ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ပုံဖော်ယူလိုက်တာပါ”

အယ်န်တိုနီ ရော့ဘင်းစ်

အားလျှော့တဲ့လေသံနဲ့ “နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူး”လို့ မပြောတဲ့အပြင်၊ သူက စိတ်ကူးကောင်းတစ်ခုတောင် ရလာလိုက်သေးတယ်။ ဂျပန်မှာရှိတဲ့ စက်ဘီးဆိုင်ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ချင်းဆီကို စာတစ်စောင်စီ ရေးပို့မယ်လို့ သူ ဆုံးဖြတ်တယ်။ စာထဲမှာ ဂျပန်ပြည်ကြီး ပြန်လည်အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာစေ ဖို့ ဖြေရှင်းနည်းတစ်ခု သူတွေ့ထားတယ်လို့ ယူဆကြောင်း၊ အဲဒါကတော့

သူလုပ်တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်က ဈေးသက်သာသလို လူတွေကိုလည်း သွားရေးလာရေး လွယ်ကူချောမွေ့စေမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒါကြောင့် သူ့လုပ်ငန်းထဲ ဝင်ပြီး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားတယ်။

စာလက်ခံရရှိတဲ့ စက်ဘီးဆိုင်ပိုင်ရှင်ပေါင်း ၁၈,၀၀၀ ရှိတဲ့အထဲမှာ ၃,၀၀၀ က မစ္စတာ ဟွန်ဒါကို ငွေထုတ်ပေးကြတယ်။ ဒါနဲ့ သူ ပစ္စည်းတွေ ထုတ်လုပ်ပြီး၊ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကုန်တင်ပို့လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူ အောင်မြင်ကြီးပွားသွားရောပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားလို့ မေးမယ်ဆိုရင် မဟုတ်ဘူး၊ မှားတယ်လို့ ဖြေရပါလိမ့်မယ်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် အရွယ်အစားက ကြီးလွန်းပြီး ဝန်ကျယ်နေတာကြောင့် ဂျပန်လူမျိုး အနည်းစုလောက်ပဲ ဝယ်စီး ကြတယ်။ ဒီနေရာမှာလည်း အလုပ်မဖြစ်ရတဲ့ အကြောင်းရင်းကို သူ သတိပြု မိပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ လက်မလျှော့ဘဲ သူ့လုပ်နည်းကိုင်နည်းကို တစ်ခါထပ် ပြောင်းကြည့်တယ်။ သူက သူ့မော်တော်ဆိုင်ကယ် အရွယ်အစားကို ဆွဲချဲ့ပစ် ပြီး သေးသေးလေးနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်တယ်။ အဲဒီဆိုင်ကယ်ကို သူက ‘ပေါက်စလေး’ (The Cub)လို့ နာမည်ပေးလိုက် တယ်။ ဒီကနေ့ခေတ်မှာ အဲဒီ ‘ပေါက်စလေး’က ‘ဆူပါပေါက်စ’ (Super Cub)တောင် ဖြစ်နေပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ‘နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားအောင်မြင်မှု’ က ပေါက်ချလာပြီး၊ ဟွန်ဒါလည်း ဧကရာဇ် ဘုရင်မင်းမြတ်ချီးမြှင့်တဲ့ ဆူပါရ တော့တာပဲ၊ လူတိုင်းက သူ့ကိုကြည့်ပြီး၊ ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး ရလိုက်တာဟာ သူ့အတွက် အတော့်ကို ‘ကံကောင်းတာပဲ’လို့ တွေးကြတယ်။

သူ ကံကောင်းတာလား။ အကယ်၍ ကံကောင်းတာကို လုပ်ခဲလို့ခေါ်တဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်း (L.U.C.K)ကနေ အသိမှန်နဲ့ အားထုတ်မှု (Labour Under Correct Knowledge)လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်မယ်ဆိုရင်တော့၊ သူ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပါ။ ဒီကနေ့ဆိုရင် မစ္စတာဟွန်ဒါရဲ့ ကုမ္ပဏီဟာ ကမ္ဘာ့ အအောင်မြင်ဆုံး ကုမ္ပဏီတွေထဲ တစ်ခုအပါအဝင်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဟွန်ဒါ ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ လက်ရှိအမှုထမ်းနေသူပေါင်း တစ်သိန်းကျော်ရှိပြီး၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ တိုယိုတာကားတွေ ပိုရောင်းရတာတစ်ခုကလွဲရင် ယာဉ်မျိုးစုံကို အများတကာထက်ပိုပြီး တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် ရောင်းချနေရပါတယ်။ ဒါတွေဟာ

မစ္စတာဟွန်ဒါ လက်မမြောက် ဒူးမထောက်ခဲတာကြောင့်ပဲပေါ့။

သူက အခက်အခဲပြဿနာတွေ၊ တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်လာတာတွေကို သူ့လမ်းကြောင်းထဲ အဝင်မခံဘူး။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ တကယ်တမ်း သန့်ရှင်းစိတ်ခိုင်မာရင် အောင်မြင်ဖို့နည်းလမ်းဆိုတာ အမြဲတမ်း ရှိကိုရှိတယ်လို့ သူက စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားတဲ့လူ။

ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ... ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ

လောကမှာ မွေးကတည်းက ရွှေလင်ပန်းနဲ့ အချင်းဆေးပြီး ငွေငွန်းကိုက် မွေးလာတဲ့လူတွေ ရှိတတ်မှန်း စာဖတ်သူတို့ ကျွန်တော်တို့ သိကြပါတယ်။ သူတို့ဟာ အခွင့်ထူးခံ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ကျင်လည်နေကြတဲ့ လူချမ်းသာ မိဘတွေကနေ ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာကြတယ်။ သူတို့ ကိုယ်ခန္ဓာတွေ ကြည့်လိုက်ရင် စိုစိုပြည်ပြည်၊ တောင့်တောင့်တင်းတင်းနဲ့။ နေတော့လည်း ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင် ဘာမဆို လိုလေသေးမရှိ နေကြရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူတွေထဲမှာပဲ အတော်များများက အပြီးလည်းသတ်ရော ဝတုတ်ပြီကြီး ဖြစ်လာတာကတစ်မျိုး၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတာတို့၊ ဓာတုဆေးဝါး စွဲတာတို့ကတစ်မျိုး ဖြစ်လာတတ်တာလည်း စာဖတ်သူတို့ ကျွန်တော်တို့ အသိပါပဲ။

ဒီဖြတ်ပိုင်းမျိုး ကိုင်ထားတဲ့လူတွေထဲကပဲ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဖြစ်သမျှ အပေါ် ဆန့်ကျင်ပြီး သူတို့ဘဝမှာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အသစ်တွေ ချမှတ်ခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်အခြေအနေ၊ အကန့်အသတ် တွေကြားက ဖောက်ထွက်သွားတဲ့ လူတွေအကြောင်းလည်း ကျွန်တော်တို့ အမြဲမပြတ် ကြားနေဖတ်နေ၊ တွေ့နေရတတ်ပါတယ်။ သူတို့ကတော့ လူ့စိတ် ဓာတ်ရဲ့ အကန့်အသတ်မဲ့ အစွမ်းအစကို ဥပမာပြသူတွေ ဖြစ်လာကြတယ်။

အဲဒီထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အစွမ်းအစကို ဘယ်လိုထုတ်သုံးခဲ့ ကြသလဲ။ သူတို့အားလုံးမှာ လက်ရှိဖြစ်နေတာတွေကို တော်လောက်ပြီ၊ ရပ်တန့်က ရပ်သင့်ပြီလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ တစ်ချိန်ရှိတယ်။ အဲဒီနောက် အကောင်းဆုံးကလွဲရင် ရှေ့လျှောက်ဘာတစ်ခုမျှ လက်သင့်မခံတော့ဘူးလို့